

UZNESENIE SÚDU PRVÉHO STUPŇA (tretia komora)
zo 14. decembra 2005 *

Vo veci T-369/03,

Arizona Chemical BV, so sídlom v Huizene (Holandsko),

Eastman Belgium BVBA, so sídlom v Kallo (Belgicko),

Resinall Europe BVBA, so sídlom v Bruggách (Belgicko),

Cray Valley Iberica, SA, so sídlom v Madride (Španielsko),

v zastúpení: C. Mereu a K. Van Maldegem, advokáti,

žalobcovia,

proti

Komisií Európskych spoločností, v zastúpení: X. Lewis a F. Simonetti,
splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

* Jazyk konania: angličtina.

ktorú v konaní podporuje:

Fínska republika, v zastúpení: T. Pynnä a A. Guimaraes-Purokoski, splnomocnené zástupkyne, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je na jednej strane návrh na zrušenie aktu Komisie zamietajúceho žiadosť žalobcov usilujúcu sa o vyradenie látky s názvom kolofónia zo zoznamu senzibilizujúcich látok v prílohe I smernice Rady 67/548/EHS z 27. júna 1967 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení týkajúcich sa klasifikácie, balenia a označovania nebezpečných látok (Ú. v. ES 1967, 196, s. 1; Mim. vyd. 13/001, s. 27) a na druhej strane návrh na náhradu vzniknutej škody,

SÚD PRVÉHO STUPŇA EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV (tretia komora),

v zložení: predseda komory M. Jaeger, sudcovia J. Azizi a E. Cremona,

tajomník: E. Coulon,

vydal toto

Uznesenie

Právny rámec

1. Relevantné ustanovenia Zmluvy o ES

1 Článok 95 ES znie:

„1. Odlišne od článku 94 sa nasledujúce ustanovenia použijú na dosiahnutie cieľov uvedených v článku 14, pokiaľ táto zmluva neustanoví inak. Rada v súlade s postupom podľa článku 251 a po porade s Hospodárskym a sociálnym výborom prijíma opatrenia na aproximáciu ustanovení zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré smerujú k vytváraniu a fungovaniu vnútorného trhu.

...

3. Komisia vo svojich návrhoch podľa odseku 1, ktoré sa týkajú zdravia, bezpečnosti, ochrany životného prostredia a ochrany spotrebiteľa, berie za základ vysokú úroveň takejto ochrany, prihliadajúc najmä na vývoj vychádzajúci z nových vedeckých

poznatkov. V rámci svojich príslušných právomocí sa tento cieľ usiluje dosiahnuť aj Európsky parlament a Rada.

...“

2. Zaradenie ako nebezpečnej látky

- 2 Smernica Rady 67/548/EHS z 27. júna 1967 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení týkajúcich sa klasifikácie, balenia a označovania nebezpečných látok (Ú. v. ES 1967, 196, s. 1; Mim. vyd. 13/001, s. 27), zmenená a doplnená najmä smernicou Rady 92/32/EHS z 30. apríla 1992 (Ú. v. ES L 154, s. 1; Mim. vyd. 13/011, s. 155), určuje pravidlá týkajúce sa uvedenia niektorých „látok“ na trh označených ako „chemické prvky a ich zlúčeniny v prírodnom stave alebo získané akýmkoľvek výrobným procesom vrátane akýchkoľvek prísad potrebných na zachovanie stálosti výrobkov, s vylúčením však všetkých rozpúšťadiel, ktoré môžu byť oddelené bez ovplyvnenia stálosti látky alebo zmeny jej zloženia“.

- 3 Od svojho prijatia bola smernica 67/548 viackrát zmenená a doplnená, naposledy nariadením Rady (ES) č. 807/2003 zo 14. apríla 2003 o prispôsobení rozhodnutiu 1999/468/ES ustanovení týkajúcich sa výborov, ktoré pomáhajú Komisii pri uplatňovaní jej vykonávacích právomocí stanovených v právnych aktoch Rady prijatých v súlade s konzultačným postupom (jednohlasnosť) (Ú. v. ES L 122, s. 36; Mim. vyd. 01/004, s. 335), ako aj smernicou Komisie 2004/73/ES z 29. apríla 2004, ktorou sa po dvadsiaty deviatykrát technickému pokroku prispôsobuje smernica Rady 67/548 (Ú. v. ES L 152, s. 1; Mim. vyd. 13/034, s. 448).

- 4 Článok 4 ods. 1 smernice 67/548, v znení zmien a doplnení (ďalej len „smernica 67/548“) stanovuje, že látky sa klasifikujú na základe ich prirodzených vlastností podľa kategórií stanovených v článku 2 ods. 2.
- 5 Podľa článku 2 ods. 2 „sa za ‚nebezpečné‘ v zmysle tejto smernice považujú látky a prípravky:

...

- k) senzibilizujúce látky a prípravky: látky a prípravky, ktoré pri vdychovaní alebo pri preniknutí cez pokožku sú schopné vyvolať takú hypersenzibilizujúcu reakciu, že pri ďalšom vystavení sa látke alebo prípravku dôjde k charakteristickým nepriaznivým účinkom;
- l) karcinogénne látky a prípravky: látky alebo prípravky, ktoré pri vdychovaní, požití alebo preniknutí cez pokožku môžu spôsobiť rakovinu alebo zvýšiť jej výskyt;
- m) mutagénne látky a prípravky: látky a prípravky, ktoré pri vdychovaní, požití alebo preniknutí cez pokožku môžu spôsobiť dedičné genetické vady alebo zvýšiť ich výskyt;
- n) látky a prípravky, ktoré sú toxické na reprodukciu: látky a prípravky, ktoré pri vdychovaní, požití alebo preniknutí cez pokožku môžu spôsobiť alebo zvýšiť výskyt nededičných nepriaznivých účinkov v potomstve a/alebo zhoršenie mužských alebo ženských reprodukčných funkcií alebo schopností;

...“

6 Článok 4 ods. 2 stanovuje, že „všeobecné princípy klasifikácie a označovania látok a prípravkov sa použijú v súlade s kritériami uvedenými v prílohe VI okrem prípadov, keď sú samostatnými smernicami stanovené na nebezpečné prípravky protichodné požiadavky“.

7 V zmysle článku 4 ods. 3:

„Príloha I obsahuje zoznam látok klasifikovaných v súlade s princípmi stanovenými v odsekoch 1 a 2 spolu s ich harmonizovanou klasifikáciou a označením. Rozhodnutie zaradiť látku do prílohy I spolu s harmonizovanou klasifikáciou a označením sa uskutočňuje v súlade s postupom stanoveným v článku 29.“

8 Klasifikácia látky ako „nebezpečnej“ vyžaduje nevyhnutne pred jej uvedením na trh vhodné označenie na obale vrátane symbolov nebezpečenstva, štandardné vety označujúce špecifickú rizikovosť vyplývajúcu z nebezpečenstiev spojených s použitím látky (R-vety), ako aj štandardné vety týkajúce sa bezpečného použitia látky (S-vety). Špeciálne pre R-vety článok 23 ods. 2 smernice 67/548 stanovuje:

„Na každom obale sa musí zreteľne a nezmazateľne uviesť:

...

d) štandardné vety (R-vety) označujúce špecifickú rizikovosť vyplývajúcu z nebezpečnosti spojenej s použitím látky. Text týchto R-viet súhlasí s vetami

stanovenými v prílohe III. R-vety, ktoré sa použijú pri každej látke, musia byť také, ako je uvedené v prílohe I...”

9 Príloha VI bod 1.1 smernice 67/548 znie:

„Cieľom klasifikácie je identifikovať všetky fyzikálno-chemické, toxikologické a ekotoxikologické vlastnosti látok a prípravkov, ktoré môžu predstavovať určité nebezpečenstvo pri ich bežnom používaní alebo pri používaní alebo bežnom zaobchádzaní. S cieľom ochrany užívateľa, spotrebiteľa a životného prostredia musia byť látky a prípravky po identifikácii ktorejkoľvek z nebezpečných vlastností označené tak, aby v označení boli uvedené tieto nebezpečenstvá.“

10 Príloha VI bod 1.7.2 tretí odsek stanovuje:

„Nestranne k článku 6, v ktorom sa rozoberá horeuvedený postup, ak nastanú určité rozpory pri klasifikácii, potom je možné zaslať návrh predbežnej klasifikácie položky do prílohy I. Návrh by sa mal zaslať jednému z členských štátov spolu s príslušnými technickými údajmi (pozri tiež odsek 4.1).“

11 Príloha VI bod 4.1.2 uvádza:

„Ak má výrobca, distribútor alebo dovozca k dispozícii informácie, ktoré naznačujú, že je potrebné klasifikovať a označiť látku v súlade s kritériami uvedenými

v odsekoch 4.2.1, 4.2.2 alebo 4.2.3, na základe vyhodnotenia dôkazov príslušnou osobou a v súlade s týmito kritériami látku provizórne označí na etikete.“

- 12 Podľa bodu 4.1.3 „výrobca, distribútor alebo dovozca čo najskôr predloží doklady, ktoré sumarizujú všetky dôležité informácie, jednému z členských štátov, teda v krajine, v ktorej sa látka dostáva na trh...“

- 13 V bode 4.1.4 sa uvádza nasledujúce spresnenie:

„Okrem toho, výrobca, distribútor alebo dovozca, ktorý získal nové údaje dôležité na klasifikáciu a označenie látky v súlade s kritériami uvedenými v odseku 4.2.1, 4.2.2 alebo 4.2.3, musí tieto čo najskôr predložiť jednému z členských štátov, teda v krajine, v ktorej sa látka dostáva na trh.“

- 14 Bod 4.1.5. má nasledujúce znenie:

„S cieľom harmonizovanej klasifikácie v rámci spoločenstva postupmi stanovenými v článku 28 tejto smernice, členské štáty majúce k dispozícii dôležité informácie, ktoré môžu napomôcť klasifikácii látky v jednej z týchto kategórií, či už bola informácia predložená výrobcom alebo nie, odovzdajú takéto informácie spolu s návrhmi na klasifikáciu a označenie Komisii, a to v čo najkratšom čase.

Komisia zašle návrhy na klasifikáciu a označovanie, ktoré obdržala, členským štátom. Ktorýkoľvek členský štát môže Komisiu požiadať o všetky získané informácie.

...“

- 15 Body 4.2.1 „Karcinogénne látky“, 4.2.2 „Mutagénne látky“ 4.2.3 „Látky poškozujúce reprodukciu“ prílohy VI spresňujú škodlivé charakteristiky nebezpečných látok v zmysle článku 2 ods. 2 písm. l) až n) a rozdeľujú ich do 3 kategórií podľa stupňa ich dosiahnutej alebo podozrievanej škodlivosti.
- 16 Napokon článok 14 ods. 1 smernice 67/548 ukladá operátorom, ktorí zaznamenali takúto látku, povinnosť neskoršie o tom informovať kompetentné národné orgány. Článok 14 ods. 2 vyžaduje od dovozcov, aby dbali na to, aby výrobca so sídlom mimo Spoločenstva a jeho výlučný zástupca, ktorý danú látku doviezol a úradne oznámil v súlade s článkom 2 ods. 1 písm. d), dodržiaval niektoré podmienky.

3. Prispôsobenie smernice 67/548 technickému pokroku

- 17 Článok 28 smernice 67/548 stanovuje:

„Zmeny nevyhnutné na prispôsobenie príloh technickému pokroku sa schvaľujú v súlade s postupom stanoveným v článku 29.“

18 V praxi, keď Komisia pracuje na úvodnom návrhu opatrení prispôsobujúcich smernicu 67/548 technickému pokroku, konzultuje ho s pracovnou skupinou pre klasifikáciu a označovanie (ďalej len „pracovná skupina“). Táto skupina pozostáva z odborníkov na toxikológiu a klasifikáciu vyslaných členskými štátmi, predstaviteľov chemického priemyslu a predstaviteľov príslušného odvetvia priemyslu vzťahujúceho sa na dotknuté výrobky. Po konzultáciách s pracovnou skupinou predkladá Komisia návrh opatrení výboru zriadenému článkom 29 smernice 67/548 (ďalej len „regulačný výbor“).

19 Článok 29 smernice 67/548, zmenený a doplnený nariadením č. 807/2003, stanovuje:

„1. Komisii pomáha výbor.

2. Tam, kde sa vykonáva odkaz na tento článok, uplatňujú sa články 5 a 7 rozhodnutia 1999/468/ES.

Obdobie stanovené v článku 5 odsek 6 rozhodnutia 1999/468/ES sa stanoví na tri mesiace.“

20 Článok 5 rozhodnutia Rady 1999/468/ES z 28. júna 1999, ktorým sa ustanovujú postupy pre výkon vykonávacích právomocí prenesených na Komisiu (Ú. v. ES L 184, s. 23; Mim. vyd. 01/003, s. 124), stanovuje v kapitole „Regulačný postup“:

„1. Komisii pomáha regulačný výbor zložený zo zástupcov členských štátov, ktorému predsedá zástupca Komisie.

2. Zástupca Komisie predloží výboru návrh opatrení, ktoré sa majú prijať. Výbor vydá stanovisko k návrhu v rámci lehoty, ktorú môže stanoviť predseda podľa naliehavosti záležitosti. V prípade rozhodnutí, ktoré má Rada prijať na návrh Komisie, prijme výbor stanovisko väčšinou ustanovenou v článku 205 ods. 2 [ES]. Hlasy zástupcov členských štátov v rámci výboru sú vážene [sa počítajú — *neoficiálny preklad*] spôsobom uvedeným v danom článku. Predseda nehlasuje.

3. Bez toho, aby bol dotknutý článok 8, Komisia prijme predpokladané opatrenia, ak sú v súlade so stanoviskom výboru.

4. Ak predpokladané opatrenia nie sú v súlade so stanoviskom výboru, alebo ak výbor neposkytol žiadne stanovisko, Komisia bezodkladne predloží Rade návrh týkajúci sa opatrení, ktoré sa majú prijať a informuje Európsky parlament.

5. Ak Európsky parlament zastáva stanovisko, že návrh predložený Komisiou podľa základného právneho aktu prijatého v súlade s postupom ustanoveným v článku 251 [ES] presahuje vykonávacie právomoci ustanovené v základnom právnom akte, informuje Radu o svojom stanovisku.

6. Rada môže so zreteľom na takéto stanovisko rozhodnúť o návrhu kvalifikovanou väčšinou v rámci lehoty, ktorá sa stanoví v každom základnom právnom akte, ktorá však v žiadnom prípade nepresiahne tri mesiace od dátumu žiadosti Rade.

Ak sa v rámci tejto lehoty Rada kvalifikovanou väčšinou vyjadrila proti návrhu, Komisia ho opätovne preskúma. Môže Rade predložiť zmenený a doplnený návrh, opätovne predložiť svoj návrh alebo predložiť návrh právneho aktu na základe zmluvy.

Ak po uplynutí tejto lehoty Rada neprijala navrhovaný vykonávací akt, ani nevyjadrila svoje námietky voči návrhu na vykonávacie opatrenia, Komisia prijme navrhovaný vykonávací akt.“

- 21 Smernica 67/548 neuvádza špeciálne ustanovenia v súvislosti s vyradením látky, ktorá už nespĺňa náležité kritériá nebezpečnosti. Článok 5 smernice 67/548 „Povinnosti členských štátov“ však v odseku 2 uvádza, že niektoré nevyhnutné opatrenia prijaté členskými štátmi „sa použijú, kým látka nie je uvedená v prílohe I alebo kým sa v súlade s postupom stanoveným v článku 29 neprijme rozhodnutie látku v zozname neuvádzať“.

Skutkový stav a konanie

- 22 Žalobcovia vyrábajú a predávajú kolofóniu, ako aj deriváty tejto látky.
- 23 Kolofónia je prírodná látka extrahovaná z borovic a používaná pre jej prílnavé a hydrofóbne vlastnosti. Používa sa v zlúčeninách mnohých papierových, prílnavých, náterových a kozmetických produktoch.
- 24 Na základe smernice Komisie 93/72/EHS z 1. septembra 1993, ktorou sa po devätnásťkrát prispôsobuje technickému pokroku smernica Rady 67/548/EHS (Ú. v. ES L 258, s. 29; Mim. vyd. 13/012, s. 242), bola kolofónia klasifikovaná v prílohe I smernice 67/548 ako látka senzibilizujúca dýchacie cesty a kožu pridružená k rizikovej vete R 42/43, ktorá znie takto: „Môže spôsobiť senzibilizáciu vdýchnutím a kontaktom s kožou“.

- 25 Na základe smernice Komisie 94/69/ES z 19. decembra 1994 po dvadsiaty prvýkrát prispôsobujúcej technickému pokroku smernicu Rady 67/548/EHS (Ú. v. ES L 381, s. 1; Mim. vyd. 13/014, s. 3), bola kolofónia vyradená z triedy R 42. Kolofónia napriek tomu ostala zapísaná v prílohe I ako senzibilizujúca látka spolu s rizikovou vetou R 43, ktorá znie takto: „Môže spôsobiť precitlivenie pri kontakte s kožou“. Pokiaľ ide o označovanie, výrobok musí byť označený symbolom Xi „dráždidlo“, ako aj zmienkou S 2 „Uchovávať mimo dosahu detí“, S 24 „Zabráňte kontaktu s kožou“ a S 37 „Noste vhodné rukavice“. Podľa článku 2 prvého odseku smernice 94/69 mali členské štáty najneskôr 1. septembra 1996 prijať zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou. Táto klasifikácia ostáva stále v platnosti.
- 26 Po tejto úprave žalobcovia zhromaždili a predložili vedecké údaje a argumenty Európskej agentúre pre chemické látky, ako aj pracovnej skupine, aby na jednej strane dokázali, že klasifikácia kolofónie pod označením R 43 bola vedecky nepresná a že na druhej strane jedine oxidovaná forma kolofónie, ktorá predstavuje samostatnú látku, môže mať senzibilizujúce účinky.
- 27 Na porade v októbri 1999 dospela pracovná skupina k záveru, že vyradenie kolofónie je „vedecky opodstatnené“. Dodala však, že spomínané vyradenie by viedlo k „zníženiu úrovne ochrany predpokladanej aktuálnym právnym rámcom ako aj dostupných kontrolných prostriedkov“. Zároveň rozhodla, že bude „pokračovať vo výskumoch, aby dospela k riešeniu v rámci smerníc o látkach a prípravkoch, ktoré by bolo vedecky presnejšie a zachovávalo by úroveň ochrany“.
- 28 V septembri 2002 sa pracovná skupina vrátila k svojim konštatovaniam, podľa ktorých by vyradenie kolofónie aj napriek „vedeckej opodstatnenosti“ viedlo k „zníženiu úrovne ochrany predpokladanej aktuálnym právnym rámcom, ako aj dostupných kontrolných prostriedkov“. Preto pracovná skupina dospela k záveru, že

kolofónia „by nemala byť vyradená ako látka so senzibilizujúcimi vlastnosťami a už by nemala byť predmetom diskusií na základe existujúcich údajov“.

29 Listom z 23. júna 2003 požiadali žalobcovia Komisiu, aby uskutočnila potrebné opatrenia na účely vyradenia kolofónie spomedzi látok senzibilizujúcich pokožku.

30 Listom z 20. augusta 2003 (ďalej len „napadnutý akt“) Komisia žalobcom naznačila, že čerstvá kolofónia pri jej uvádzaní na trh a použití reaguje so senzibilizujúcimi zlúčeninami pri kontakte s kyslíkom z okolitého vzduchu a že preto kolofónia v normálnom stave obsahuje oxidovanú kolofóniu majúcu senzibilizujúce účinky. Napadnutý akt zároveň spresňuje, že „kolofónia sa považuje za jeden z desiatich základných alergénov“. Dospieva k záveru, že žalobcovia nepreukázali „dôvody na vyradenie kolofónie z klasifikácie“.

31 Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 29. októbra 2003 podali žalobcovia túto žalobu, ktorou navrhujú, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil napadnutý akt,

— konštatoval nezákonnosť zápisu kolofónie do prílohy I smernice 67/548,

- subsidiárne vyhlásil, že zápis kolofónia do prílohy I smernice 67/548 sa na základe článku 241 ES voči žalobcom neuplatňuje,

- zaviazal žalovanú na náhradu škody vzniknutej z dôvodu prijatia napadnutého aktu,

- zaviazal žalovanú na náhradu trov konania.

32 Samostatným podaním zapísaným do registra kancelárie Súdu prvého stupňa 27. novembra 2003 podali žalobcovia na základe článku 242 ES a 243 ES návrh na nariadenie predbežného opatrenia. Uznesením zo 16. januára 2004, Arizona Chemical a i./Komisia (T-369/03 R, Zb. s. II-205), predseda Súdu prvého stupňa tento návrh zamietol.

33 Samostatným podaním podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 4. februára 2004 žalovaná vzniesla námietku neprípustnosti na základe článku 114 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa. Žalobcovia podali svoje pripomienky k tejto námietke 12. marca 2004.

34 Podaním zapísaným do registra kancelárie Súdu prvého stupňa 12. marca 2004 podala Fínska republika návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu žalovanej.

35 Uznesením zo 16. júla 2004 predseda tretej komory Súdu prvého stupňa vyhovel tomuto návrhu. Vedľajší účastník konania predložil svoje vyjadrenie 15. septembra 2004.

Právny stav

- 36 Na základe článku 114 ods. 1 rokovacieho poriadku môže Súd prvého stupňa na žiadosť jedného účastníka konania rozhodnúť o neprípustnosti pred prejednaním veci samej. V súlade s odsekom 3 toho istého článku sa žiadosť ďalej prejednáva v rámci ústnej časti konania, ak Súd prvého stupňa nerozhodne inak. Súd prvého stupňa sa domnieva, že v tomto prípade sú súčasťou spisu dostatočne jasné, a preto nie je potrebné začať ústnu časť konania.
- 37 Predmetom námietky neprípustnosti vznesenej žalovanou je návrh na zrušenie napadnutého aktu, návrh na náhradu škody a napokon námietka nezákonnosti vznesená žalobcami na základe článku 241 ES.

1. O prípustnosti návrhu na zrušenie napadnutého aktu

Tvrdenia účastníkov konania

- 38 Žalovaná s podporou vedľajšieho účastníka konania tvrdí, že návrh na zrušenie napadnutého aktu je neprípustný.
- 39 Žalobcovia žiadajú od Súdu prvého stupňa, aby na základe článku 114 ods. 4 rokovacieho poriadku začal priamo posúdením veci samej v súlade s judikatúrou (rozsudky Súdneho dvora z 27. októbra 1977, Giry/Komisia, 126/75, 34/76 a 92/76, Zb. s. 1937; z 28. septembra 1983, Rosani a i./Rada, 193/82 až 198/82, Zb. s. 2841; z 15. marca 1984, Tradax/Komisia, 64/82, Zb. s. 1359, a z 20. marca 1997, Francúzsko/Komisia, C-57/95, Zb. s. I-1627, body 9 a 10) z dôvodu osobitnej zložitosti dotknutej legislatívy, ako aj ich právneho postavenia. Subsidiárne na

základe článku 114 ods. 3 rokovacieho poriadku žiadajú od Súdu prvého stupňa, aby nariadil, že konanie týkajúce sa námietky neprípustnosti bude pokračovať ústne, a stanovil dátum pojednávania. Podľa žalobcov zo zásady zákonnosti a práva na účinné súdne preskúmanie v každom prípade vyplýva, že Súd prvého stupňa ako „najvyššia súdna inšancia“ v tomto prípade by mal spor vo veci samej prejednať.

40 Žalobcovia tvrdia, že návrh na zrušenie je prípustný na základe článku 230 štvrtého odseku ES vzhľadom na to, že napadnutý akt podpísaný riaditeľom im bol priamo určený a definitívnym a oficiálnym spôsobom stanovuje pozíciu žalovanej s ohľadom na ich „presnú a výslovnú“ žiadosť. V tomto kontexte je podľa ustálenej judikatúry osobitná forma, v ktorej bol akt prijatý, irelevantná, keďže možnosť napadnutia prostredníctvom žaloby o neplatnosť musí byť stanovená so zreteľom na jeho obsah. Okrem toho definitívny charakter napadnutého aktu nemôže byť spochybnený samotnou okolnosťou, že posúdenie, ktoré obsahuje, pochádza od útvarov Komisie (uznesenie Súdu zo 4. mája 1998, BEUC/Komisia, T-84/97, Zb. s. II-795, bod 48). Žalobcovia okrem iného tvrdia, že ako adresáti napadnutého aktu nie sú povinní dokazovať, že sa ich „priamo a osobne týka“ v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES.

41 Navyše podľa žalobcov napadnutý akt nemožno kvalifikovať ako čisto predbežné či legislatívne opatrenie, ktoré nemožno napadnúť žalobou o neplatnosť. Podľa žalobcov má napadnutý akt úradný charakter a má právne záväzné účinky tým, že stanovuje definitívnym spôsobom posúdenie žalovanej s ohľadom na žiadosť o vyradenie zo zoznamu a náležité údaje predložené na jej podporu, odmietnuc túto žiadosť a ukončujúc tak správne konanie o preskúmaní kolofónie (rozsudok Súdneho dvora z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, Zb. s. 2639, bod 10, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. júla 1990, Automec/Komisia, T-64/89, Zb. s. II-367, bod 42). V rámci právomocí, ktoré sú Komisii zverené smernicou 67/548, totiž Komisia pristúpila k správne mu posúdeniu s pomocou pracovnej

skupiny a podnikov sektora, ktorých účasť prostredníctvom poskytnutia údajov, ako aj z dôvodu ich skúseností a ich odbornosti, pokiaľ ide o príslušné produkty, bola nevyhnutná.

42 Navyše žalovaná mylne tvrdí, že žalobcovia nemajú v postupe zaradenia žiadnu rolu, keďže Komisia sama explicitne vo svojej správe o uplatnení smernice 67/548 uznala, že „harmonizovaná klasifikácia a označenie zabezpečovala pracovná skupina, ktorá pozostávala z odborníkov Komisie a členských štátov, s účasťou priemyslu“ a že „skúmané priemyselné chemické látky [boli] navrhnuté členskými štátmi a v menšej miere priemyslom“. Podľa žalobcov žalovaná popiera zároveň dosah článku 14 smernice 67/548, ktorý žalobcom ukladá informovať kompetentné orgány o „nových poznatkoch..., o ktorých [majú byť] rozumným spôsobom upovedomené“. V predmetnej veci sa žalobcovia aktívne zúčastňovali už viac ako desať rokov na správnom konaní o preskúmaní kolofónie predkladaním údajov a poznámok.

43 Z toho vyplýva, že Komisia bola na účely správnej klasifikácie kolofónie povinná pristúpiť k pozornému a nestrannému posúdeniu prvkov, ktoré jej predložili žalobcovia (rozsudok Súdneho dvora z 21. novembra 1991, Technische Universität München, C-269/90, Zb. s. I-5469, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 30. januára 2002, max.mobil/Komisia, T-54/99, Zb. s. II-313). Okrem toho podľa judikatúry Súdneho dvora (rozsudok zo 16. mája 1991, Extramet Industrie/Rada, C-358/89, Zb. s. I-2501) „podnik by mal mať možnosť spochybníť nariadenie..., pokiaľ... zohrával dôležitú úlohu v konaní, ktoré viedlo k prijatiu nariadenia“.

44 Žalobcovia dodávajú, že v rozpore s tým, čo tvrdí žalovaná, sami „neiniciovali“ postup tvorby právnej úpravy o prispôbení sa technickému pokroku. Napadnutý akt nepredstavoval návrh v zmysle uznesenia Súdu prvého stupňa z 15. mája 1997, Berthu/Komisia (T-175/96, Zb. s. II-811), z dôvodu absencie akéhokoľvek návrhu Komisie v prejednávanej veci. Komisia rozhodla, že kolofónia nebude vyradená zo

zoznamu, a na tomto základe uzavrela správne konanie o preskúmaní bez toho, aby dokonca pripravila formálny návrh týkajúci sa kolofónie. Žalobcovia tvrdia konkrétnejšie, že ak neexistuje návrh na vylúčenie kolofónie zo zoznamu podľa postupu určeného v článku 29 smernice 67/548, regulačný výbor nemôže rozhodnúť *ultra petita* a pristúpiť k takejto úprave. To dokazuje, že rozhodnutie žalovanej nenavrhnúť vyradenie kolofónie zo zoznamu predstavuje definitívne rozhodnutie. Rovnako toto rozhodnutie, na ktoré sa napadnutý akt odvoláva, predstavovalo definitívne opatrenie vo vzťahu k žalobcom.

⁴⁵ Podľa žalobcov musí byť napadnutý akt porovnaný s rozhodnutím o zatriedení alebo odmietnutí sťažnosti v oblasti práva hospodárskej súťaže Spoločenstva (rozsudky Súdneho dvora z 11. októbra 1983, Demo-Studio Schmidt/Komisia, 210/81, Zb. s. 3045; zo 17. novembra 1987, BAT a Reynolds/Komisia, 142/84 a 156/84, Zb. s. 4487, a zo 16. júna 1994, SFEI a i./Komisia, C-39/93, Zb. s. I-2681; rozsudky Súdu prvého stupňa zo 17. februára 2000, Stork Amsterdam/Komisia, T-241/97, Zb. s. II-309, a max.mobil/Komisia, už citovaný v bode 43 vyššie) alebo s rozhodnutím — napadnuteľným, pretože nesie definitívne právne následky — o začatí konania o preskúmaní štátnej pomoci stanoveného v článku 88 ods. 2 ES (rozsudky Súdneho dvora z 30. júna 1992, Taliansko/Komisia, C-47/91, Zb. s. I-4145, a Španielsko/Komisia, C-312/90, Zb. s. I-4117; rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. septembra 1998, BFM a EFIM/Komisia, T-126/96 a T-127/96, Zb. s. II-3437).

⁴⁶ Keďže táto žaloba podľa žalobcov smeruje proti rozhodnutiu o zamietnutí sťažnosti, povinnosť jej pozorného a nestranného spracovania vyplýva zo všeobecnej zásady práva Spoločenstva uznanéj v článku 41 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie vyhlásenej 7. decembra 2000 v Nice (Ú. v. ES C 364, 2000, s. 1), podľa ktorej „každý má právo, aby inštitúcie a orgány Únie vybavovali jeho záležitosti nestranne, spravodlivo a v primeranej lehote“. Povinnosť Komisie pristúpiť k pozornému a nestrannému preskúmaniu všetkých skutkových a právnych prvkov, o ktorých ju žalobcovia informujú, bola okrem iného uznaná judikatúrou vzťahujúcou sa na právo hospodárskej súťaže a štátnej pomoci Spoločenstva (rozsudky Súdneho dvora BAT a Reynolds/Komisia, už citovaný v bode 45 vyššie, bod 20, a zo 17. mája 2001, IECC/Komisia, C-449/98 P, Zb. s. I-3875, bod 45; rozsudky Súdu prvého stupňa

z 18. septembra 1992, Automec/Komisia, T-24/90, Zb. s. II-2223, bod 79; z 15. septembra 1998, Gestevisión Telecinco/Komisia, T-95/96, Zb. s. II-3407, bod 53, a max.mobil/Komisia, už citovaný v bode 43 vyššie). Podľa žalobcov by mala byť námietka neprípustnosti odmietnutá „len z dôvodu“ rozsudku max.mobil/Komisia, už citovaného v bode 43 vyššie (bod 71), pretože sú adresátmi napadnutého aktu odmietajúceho ich dovolanie sa práva a pretože Súd prvého stupňa musí vykonať svoje preskúmanie otázky, či Komisia správne posúdila spomínané dovolanie sa práva.

47 Žalobcovia tvrdia, že analogicky článok 95 ES vytvára oprávnené očakávanie toho, že každé opatrenie v oblasti verejného zdravia, akým je klasifikácia kolofónie v zozname senzibilizujúcich látok kože, bolo založené na najnovších informáciách zohľadňujúcich „najnovší vývoj vedeckého poznania“ a že dodržiavanie povinnosti Komisie uskutočniť pozorné a nestranné posúdenie musí podliehať súdnemu preskúmaniu (rozsudok max.mobil/Komisia, už citovaný v bode 43 vyššie, bod 56), a to nezávisle od formy aktu, ktorým Komisia ukončuje správne konanie o preskúmaní, pokiaľ tento akt má také záväzné právne následky, ktoré môžu ovplyvniť záujmy žalobcu, zreteľne upravujúc jeho právne postavenie (rozsudok Súdu prvého stupňa z 25. júna 1998, Lilly Industries/Komisia, T-120/96, Zb. s. II-2571, body 49 a 55). O takéto ovplyvnenie záujmov žalobcov a úpravu ich právneho postavenia ide v tomto prípade z dôvodu rozhodujúceho charakteru napadnutého aktu, čo sa týka otázky klasifikácie kolofónie, a z dôvodu, že tento akt ovplyvňuje ich produkty.

48 Žalobcovia napokon poznamenávajú, že právnym následkom zrušenia napadnutého aktu by bola povinnosť Komisie prijať potrebné opatrenia, ktoré zahŕňa výkon rozsudku, a teda pristúpiť k vyradeniu kolofónie zo zoznamu, ktoré požadovali (rozsudky Súdneho dvora z 24. júna 1986, AKZO Chemie/Komisia, 53/85, Zb. s. 1965, bod 21, a z 26. apríla 1988, Apesco/Komisia, 207/86, Zb. s. 2151, bod 16; rozsudok Súdu prvého stupňa z 9. novembra 1994, Scottish Football/Komisia, T-46/92, Zb. s. II-1039, bod 14), čo dokazuje, že majú oprávnený záujem na tom, aby Súd prvého stupňa jasne potvrdil podmienky, za ktorých je Komisia povinná navrhnuť takéto vyradenie zo zoznamu.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

Úvodné pripomienky

- 49 Súd prvého stupňa považuje na úvod za potrebné zaradiť počiatočnú žiadosť žalobcov, ktorá viedla k prijatiu napadnutého aktu, do jej faktického a právneho rámca.
- 50 Preto Súd prvého stupňa po prvé konštatuje, že žiadosť žalobcov určená Komisii a usilujúca sa o vyradenie kolofónie zo zoznamu spadá do rámca prispôsobenia smernice 67/548 technickému pokroku, a teda do rámca postupu, ktorý vedie k schváleniu opatrení všeobecného dosahu.
- 51 V skutočnosti má tento postup, ktorý vedie ku klasifikácii danej látky či jej vyradeniu z prílohy I smernice 67/548, stanovený v článku 29 smernice 67/548, nariadení č. 807/2003 a článku 5 rozhodnutia 1999/468, nielen charakteristiky komplexného postupu, ktorý vedie k schváleniu opatrení všeobecného dosahu, typu „komitologických“ postupov, ale navyše má toto posledné uvedené ustanovenie vyslovene názov „Regulačný postup“. Na základe tohto postupu má Komisia predovšetkým právo podávať návrhy v rámci legislatívneho procesu predložením akéhokoľvek návrhu na zmenu príloh smernice 67/548 s cieľom predložiť ich regulačnému výboru na vydanie stanoviska, pričom výbor je v princípe zložený zo zástupcov členských štátov a zástupca Komisie predsedajúci výboru nemôže hlasovať (článok 5 ods. 2 posledná veta rozhodnutia 1999/468). Ďalej z dôvodu zabezpečenia účinnosti prispôsobenia technickému pokroku, Komisia prípadne vykonáva svoju normotvornú právomoc v takej miere, v akej môže prijať navrhované opatrenia, ak regulačný výbor vydá súhlasné stanovisko (článok 5 ods. 3 rozhodnutia 1999/468). V prípade absencie súhlasného stanoviska musí Komisia Rade predložiť návrh

týkajúci sa plánovaných opatrení a informovať o tom Parlament (článok 5 ods. 4 rozhodnutia 1999/468), pričom tento postup môže za istých podmienok prinútiť Komisiu predostrieť „návrh právneho aktu na základe zmluvy“ (článok 5 ods. 6 druhý pododsek rozhodnutia 1999/468. Z toho vyplýva, že rozhodnutie 1999/468 zveruje Komisii v rámci vyššie uvedeného postupu špeciálnu rolu vypracovania opatrení všeobecného významu.

- 52 Na druhej strane majú tieto opatrenia klasifikácie alebo vyradenia zo zoznamu svojím obsahom všeobecný dosah, pretože sa vzťahujú na objektívne stanovené situácie a majú všeobecné a abstraktné právne účinky voči množstvu subjektov, ktoré momentálne vykonávajú alebo majú v úmysle vykonávať ekonomickú činnosť súvisiacu s uvedením produktov obsahujúcich dotyčné látky na trh.
- 53 Po druhé účastníci konania nepopierajú, že napadnutý akt spočíva v zamietnutí zo strany Komisie voči žalobcom, ktorým je určené, navrhnúť regulačnému výboru zmenu smernice 67/548 pri jej dvadsiatej deviatej zmene, ako si to želajú žalobcovia. Je teda zároveň zrejmé, že návrh na zmenu uvedenú v žiadosti žalobcov by sám osebe predstavoval prechodný a prípravný úkon v rámci konania týkajúceho sa prispôsobenia smernice 67/548 technickému pokroku, predchádzajúci schváleniu zmeny smernice, ktorej obsah by sa nevyhnutne nezhodoval s obsahom pôvodného návrhu.
- 54 Práve na základe týchto konštatovaní je potrebné analyzovať argumenty jednotlivých účastníkov konania.

O právnej povahe napadnutého aktu

— Úvodné pripomienky

- 55 Napadnutý akt spočíva v liste Komisie podpísanom riaditeľom a adresovanom žalobcom, ktorý bol odpoveďou na ich žiadosť, aby Komisia navrhla regulačnému výboru vyradenie kolofónie zo zoznamu pri dvadsiatej deviatej zmene smernice 67/548. S ohľadom na právnu povahu, ktorá je mu vlastná, je pritom potrebné preskúmať, či je možné tento list považovať za rozhodnutie napadnuteľné jednotlivcom v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES.
- 56 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť judikatúru, podľa ktorej na to, aby list bolo možné považovať za rozhodnutie v zmysle článku 230 ES, nie je postačujúce, že bol poslaný inštitúciou Spoločenstva jeho adresátovi ako odpoveď na ním sformulovanú žiadosť. Podľa ustálenej judikatúry predstavujú akty, ktoré môžu byť predmetom žaloby o neplatnosť v zmysle článku 230 ES, len opatrenia, ktoré majú záväzné právne účinky takej povahy, ktoré môžu ovplyvniť záujmy žalobcu značnou zmenou jeho právneho postavenia (rozsudok Súdneho dvora zo 14. januára 1993, *Italsolar/Komisia*, C-257/90, Zb. s. I-9, bod 21; uznesenia Súdu prvého stupňa zo 4. októbra 1996, *Sveriges Betodlares a Henrikson/Komisia*, T-5/96, Zb. s. II-1299, bod 26, a z 11. decembra 1998, *Scottish Soft Fruit Growers/Komisia*, T-22/98, Zb. s. II-4219, bod 34; rozsudok Súdu prvého stupňa z 28. októbra 1993, *Zunis Holding a i./Komisia*, T-83/92, Zb. s. II-1169, bod 30). Zároveň je potrebné pripomenúť, že forma, v akej bol napadnutý akt prijatý, je v zásade nepodstatná, čo sa týka analýzy jej právnych účinkov, keďže tie musia byť preskúmané v prvom rade s ohľadom na podstatu aktu (uznesenia BEUC/Komisia, už citované v bode 40 vyššie, bod 48, a *Berthu/Komisia*, už citované v bode 44 vyššie, bod 19).
- 57 V prejednávanom prípade sa žalobcovia dovolávajú troch hlavných argumentov. Po prvé tvrdia, že ich žiadosť, ako aj jej zamietnutie napadnutým aktom spadajú skôr do

„správneho“ ako „legislatívneho“ rámca. To vyplýva zo skutočnosti, že Komisia bola nútená v úzkej spolupráci s pracovnou skupinou a zástupcami priemyslu vykonať na účely správnej klasifikácie kolofónie podľa jej prirodzených vlastností a na základe informácií a údajov poskytnutých hospodárskymi subjektmi vrátane žalobcov posúdenie podliehajúce zásadám a kritériám uvádzaným smernicou 67/548. Po druhé napadnutý akt zamietajúci vyradenie kolofónie zo zoznamu predstavuje definitívnu pozíciu Komisie voči žalobcom, a ukončil tak „správnu“ fázu rozhodovacieho procesu, keďže regulačný výbor nemohol pre absenciu návrhu Komisie v tomto zmysle pristúpiť k požadovanému vyradeniu. Po tretie žalobcovia porovnávajú spracovanie ich žiadosti so spracovaním sťažnosti v oblasti práva hospodárskej súťaže pre vyvodenie záveru, že napadnutý akt sa rovná rozhodnutiu o zamietnutí alebo odložení sťažnosti, a teda má voči nim konečné a záväzné právne účinky. Z tohto dôvodu sa žalobcovia odvolávajú najmä na judikatúru, podľa ktorej mala Komisia povinnosť pristúpiť k pozornému a nestrannému skúmaniu ich „sťažností“.

— O domnelom správnom a individuálnom charaktere skúmania prirodzených vlastností látok

58 Je nevyhnutné konštatovať, že po prvé všetky argumenty žalobcov spočívajú na tvrdení, že postupy a opatrenia uplatnené v rámci prispôsobenia smernice 67/548 technickému pokroku majú správny charakter, pretože sú určené na prijatie aktov individuálneho charakteru. Preto ako bolo poznamenané v bodoch 50 až 53 vyššie, predstavuje postup prispôsobenia menovanej smernice technickému pokroku tak svojou formou, ako aj svojím výsledkom postup, ktorý vedie k schváleniu opatrení všeobecného dosahu.

59 Po druhé si Súd prvého stupňa myslí, že žalobcovia nemôžu platne tvrdiť, že predbežná fáza skúmania prirodzených vlastností látok má „správny“ charakter. Je

pravda, že táto predbežná fáza skúmania — na ktorú sa nevzťahujú explicitné pravidlá — predchádza návrhu na klasifikáciu alebo vyradenie zo zoznamu, čím sa spustí samotný rozhodovací proces stanovený v článku 29 smernice 67/548. Okrem iného patrí do výlučnej kompetencie Komisie, ktorá v úzkej spolupráci s pracovnou skupinou zloženou z národných odborníkov vrátane zástupcov priemyslu zakladá svoje posúdenie v širokej miere na údajoch a štúdiách prezentovaných hospodárskymi subjektmi dotknutého priemyselného odvetvia, ako aj ich združeniami. To však nebude postačovať na záver, že spomínaná prípravná fáza skúmania je porovnateľná s postupmi skúmania určenými na prijatie aktov individuálnej povahy so zameraním na niektoré produkty a niektoré hospodárske subjekty, akými sú tie, ktoré existujú predovšetkým v rámci práva hospodárskej súťaže alebo práva zahraničného obchodu. V skutočnosti na rozdiel od jednotlivých fáz — i predbežných — samotného postupu prispôsobenia smernice 67/548 technickému pokroku je vo všeobecnosti cieľom týchto postupov prijatie opatrení individuálneho charakteru, pričom táto okolnosť odôvodňuje okrem iného poskytnutie procesných záruk spomínaným subjektom. V istej miere je to pravda aj pre antidumpingové konania, lebo napriek skutočnosti, že vedú k prijatiu nariadení všeobecného dosahu, majú tieto postupy podľa judikatúry správny charakter, pretože osobitne môžu individualizovať niektoré subjekty a predpokladajú procesné záruky v ich prospech (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 30. septembra 2003, Eurocoton a i./Rada, C-76/01 P, Zb. s. I-10091, body 69 a nasl.).

60 V tomto prípade tieto kritériá zjavne chýbajú. Predbežný postup skúmania prirodzených vlastností dotýčajúcich látok totiž nezohľadňuje individuálne záujmy daných subjektov ani nepripravuje rozhodnutie individuálneho charakteru voči nim, ale je len fázou predchádzajúcou príprave aktu všeobecného dosahu, a to návrhu zmeny smernice, ako je to uvedené v článku 29 smernice 67/548. Okrem toho fakt, že Komisia a pracovná skupina pri vypracovávaní návrhov, ktoré sa mali predložiť regulačnému výboru, zohľadňujú informácie a údaje poskytnuté priemyslom na účely klasifikácie alebo vyradenia látok zo zoznamu, rovnako nemôže sám osebe postačovať na to, aby sa predbežnému postupu skúmania priznal individuálny charakter.

61 S ohľadom na to, čo bolo uvedené, nemôže byť predbežný postup skúmania vedený Komisiou a pracovnou skupinou oddelený od rámca, v ktorom existuje, ako aj od svojho účelu. Z toho vyplýva, že argument žalobcov týkajúci sa tohto bodu nie je možné prijať.

— O domnelom správnom a definitívnom charaktere zamietnutia Komisie a o prebratí judikatúry týkajúcej sa odmietnutia alebo odloženia sťažností v oblasti hospodárskej súťaže

62 Z predošlých konštatovaní vyplýva, že tézu žalobcov, podľa ktorej je napadnutý akt definitívnym opatrením správneho charakteru, nemožno taktiež prijať.

63 Navyše by táto téza principiálne a v protirečení so zásadami stanovenými judikatúrou citovanou v bode 56 vyššie viedla k tomu, že by jednotlivcom poskytla možnosť zmeniť postup, ktorý vedie k prijatiu opatrení všeobecného dosahu upravujúcich smernicu 67/548, na konanie individuálneho charakteru tým, že by adresovali Komisii písomnú žiadosť, na ktorú je táto inštitúcia povinná dať odpoveď na základe všeobecného pravidla riadneho výkonu správy, ktoré zakotvuje článok 21 tretí odsek ES. Pritom je nevyhnutné konštatovať, že aj keby taká odpoveď mala definitívny charakter, nemôže zmeniť právnu povahu postupu, ktorý vedie ku klasifikácii alebo vyradeniu danej látky zo zoznamu a ani sama osebe nepostačuje na to, aby poskytla aktívnu legitímáciu svojmu adresátovi.

64 Okrem iného z ustálenej judikatúry vyplýva, že ak má akt Komisie záporný charakter, musí sa posúdiť s ohľadom na povahu žiadosti, na ktorú odpovedá (rozsudok Súdneho dvora z 24. novembra 1992, Buckl a i./Komisia, C-15/91 a C-108/91, Zb. s. I-6061, bod 22). Osobitne odmietnutie konať o zrušení alebo zmene aktu inštitúciou Spoločenstva by mohlo samo osebe predstavovať akt,

ktorého zákonnosť je možné preskúmať podľa článku 230 ES len vtedy, ak by akt, ktorý inštitúcia Spoločenstva odmieta zrušiť alebo zmeniť, mohol sám byť napadnutý podľa tohto ustanovenia (rozsudky Súdneho dvora z 8. marca 1972, Nordgetreide/Komisía, 42/71, Zb. s. 105, bod 5; z 26. apríla 1988, Asteris a i./Komisia, 97/86, 99/86, 193/86 a 215/86, Zb. s. 2181, bod 17, a zo 17. mája 1990, Sonito a i./Komisia, C-87/89, Zb. s. I-1981, bod 8; rozsudok Zunis Holding a i./Komisia, už citovaný v bode 56 vyššie, bod 31, a uznesenie Scottish Soft Fruit Growers/Komisía, už citované v bode 56 vyššie, bod 41).

65 Z toho vyplýva, že v tomto prípade napadnutý akt spočívajúci v zamietnutí žiadosti žalobcov nemožno posudzovať nezávisle od aktu, ktorého sa táto žiadosť explicitne týka, a to od návrhu na zmenu smernice 67/548. Preto napadnutý akt môže predstavovať napadnuteľný akt len vtedy, ak by návrh na požadovanú úpravu a klasifikáciu kolofónie v prílohe I smernice 67/548 rovnako mohol byť predmetom žaloby o neplatnosť podanej žalobcami.

66 Pritom je potrebné zdôrazniť, že návrh na zmenu smernice 67/548 požadovaný žalobcami by taktiež nepredstavoval napadnuteľný akt v zmysle článku 230 ES z dôvodu jeho čisto prechodného a prípravného charakteru. Podľa dlhodobou ustálenou judikatúrou týkajúcej sa aktov alebo rozhodnutí, ktorých vypracovanie prebieha vo viacerých fázach, totiž v zásade predstavujú akty, ktoré môžu byť predmetom žaloby o neplatnosť, len opatrenia, ktoré definitívne stanovujú pozíciu inštitúcie na konci tohto postupu, s výnimkou prechodných opatrení, ktorých cieľom je príprava konečného rozhodnutia (pozri uznesenie Berthu/Komisía, už citované v bode 44 vyššie, bod 19, a citovanú judikatúru, a uznesenie Súdu prvého stupňa z 2. júna 2004, Pfizer/Komisía, T-123/03, Zb. s. II-1631, body 22 a nasl.). Pritom nezávisle od skutočnosti, že napadnutý akt je definitívnou odpoveďou Komisie na žiadosť žalobcov, predstavuje len zaujatie pozície vo vzťahu k čisto prechodnému a prípravnému opatreniu, ktoré následne nemôže byť samo osebe predmetom žaloby o neplatnosť. Z toho teda zjavne vyplýva, že na základe judikatúry citovanej v bode 64 vyššie napadnutý akt nepredstavuje napadnuteľný akt v zmysle článku 230 ES.

67 Navyše podmienky prípustnosti prípadnej žaloby žalobcov proti klasifikácii kolofónie v prílohe I smernice 67/548 v tomto prípade zjavne chýbajú. Z ustálenej judikatúry iste vyplýva, že i akt so všeobecným dosahom sa za istých okolností môže osobne a priamo týkať istých dotknutých jednotlivcov alebo hospodárskych subjektov, pokiaľ sú dotknutí z dôvodu istých vlastností, ktoré sú pre nich osobitné, alebo skutkovej situácie, ktorá ich charakterizuje vo vzťahu ku každej inej osobe (pozri uznesenie Súdu prvého stupňa z 12. marca 1998, Berthu/Rada, T-207/97, Zb. s. II-509, bod 23, a citovanú judikatúru). V tomto prípade sa však žalobcovia ani nepokúsili dokázať, že boli v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES osobne a priamo dotknutí prípadnou zmenou smernice 67/548 a najmä prípadnou klasifikáciou alebo vyradením kolofónie z radu látok. Práve naopak, žalobcovia tvrdili, že ako adresáti napadnutého aktu nemusia dokazovať, že sa ich priamo a osobne týka v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES.

68 Zároveň je potrebné v tomto kontexte zamietnuť argument žalobcov založený na judikatúre týkajúcej sa prípustnosti žalôb podaných voči rozhodnutiam o začatí hĺbkového prieskumného konania v zmysle článku 88 ods. 2 ES (pozri bod 45 vyššie). Túto judikatúru totiž nie je možné previesť na daný prípad, pretože po prvé kontrolné postupy v oblasti štátnej pomoci na rozdiel od postupu, o ktorý ide v tejto veci, smerujú k prijatiu individuálneho správneho aktu a nie k prijatiu aktu všeobecného dosahu (pozri bod 59 vyššie). Po druhé judikatúra týkajúca sa štátnej pomoci sa týka predovšetkým vzťahov medzi Komisiou a členským štátom. Preto táto judikatúra súvisí v zásade so špecifickými právnymi dôsledkami pre členské štáty — a v menšej miere pre jednotlivcov — dočasnej kvalifikácie štátneho opatrenia, zo strany Komisie, ako novej pomoci s ohľadom na článok 88 ods. 3 ES. Po tretie odmietnutie Komisie navrhnuť vyradenie látky nemá žiadnu podobnosť s rozhodnutím o začatí takéhoto hĺbkového prieskumného konania v oblasti štátnej pomoci, ktoré môže navyše viesť k želanému výsledku pre sťažovateľa.

69 Z toho, čo bolo uvedené, vyplýva, že argument žalobcov týkajúci sa správneho, individuálneho a definitívneho charakteru napadnutého aktu musí byť zamietnutý.

- 70 Napokon je potrebné zamietnuť aj argument žalobcov, podľa ktorého je potrebné prebrať na tento konkrétny prípad judikatúru týkajúcu sa zamietnutia alebo odloženia sťažností v oblasti práva hospodárskej súťaže. Táto judikatúra sa totiž netýka účasti jednotlivcov na postupe, ktorý vedie k prijatiu alebo zmene smerníc. Pokiaľ ide o postupy, ktoré vedú k prijatiu opatrení všeobecného dosahu, judikatúra len vo výnimočných prípadoch priznala právo na žalobu jednotlivcovi v postavení „žiadateľa“ alebo „sťažovateľa“, predovšetkým keď má ten procesné záruky, ktoré daná legislatíva vyslovene uvádza (pozri body 72 až 73 nižšie).
- 71 Preto je v tomto štádiu potrebné preskúmať, či žalobcovia disponovali v rámci postupu prispôsobenia smernice 67/548 technickému pokroku procesnými zárukami, ktoré môžu túto žalobu urobiť prípustnou.

O existencii procesných záruk poskytnutých jednotlivcom v rámci postupu prispôsobenia smernice 67/548 technickému pokroku

— Úvodné pripomienky

- 72 Na úvod je potrebné pripomenúť judikatúru, podľa ktorej skutočnosť, že osoba istým spôsobom zasahuje do procesu, ktorý vedie k prijatiu aktu Spoločenstva, je schopná individualizovať túto osobu vo vzťahu k predmetnému aktu, čo má nevyhnutne za následok, že tento akt má záväzné právne následky vo vzťahu k nej, len vtedy, keď jej uplatniteľná právna úprava Spoločenstva poskytuje isté procesné záruky (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa zo 17. januára 2002, Rica Foods/Komisia, T-47/00, Zb. s. II-113, bod 55; z 11. septembra 2002, Pfizer Animal Health/Rada, T-13/99, Zb. s. II-3305, bod 101, a Alpharma/Rada, T-70/99, Zb. s. II-3495, bod 93; uznesenia Súdu prvého stupňa z 29. apríla 2002, Bactria/Komisia, T-339/00, Zb. s. II-2287, bod 51, a zo 16. februára 2005, Fost Plus/Komisia, T-142/03, Zb. s. II-589, body 61 a nasl.).

73

Okrem toho zároveň z ustálenej judikatúry vyplýva, že v zásade ani proces vypracovania aktov všeobecného dosahu, ani povaha týchto aktov samotných nevyžadujú podľa všeobecných zásad práva Spoločenstva, akou je právo byť vypočutý, účasť dotknutých osôb, keďže ich záujmy sa považujú za zastúpené politickými orgánmi, ktoré sú povolané prijať tieto akty (pozri v tomto zmysle uznesenia Súdu prvého stupňa z 15. septembra 1998, Molkerei Großbraunshain a Bene Nahrungsmittel/Komisia, T-109/97, Zb. s. II-3533, bod 60, a z 9. novembra 1999, CSR Pampryl/Komisia, T-114/99, Zb. s. II-3331, bod 50). Preto v prípade absencie výslovne zaručených procesných práv by bolo v rozpore so znením a duchom článku 230 ES umožniť akémukoľvek jednotlivcovi, len čo sa zúčastní na príprave aktu všeobecne záväznej povahy, podať následne žalobu voči tomuto aktu (uznesenia Molkerei Großbraunshain a Bene Nahrungsmittel/Komisia, už citované, bod 68; CSR Pampryl/Komisia, už citované, bod 50, a uznesenie Súdu prvého stupňa z 30. januára 2001, La Conquete/Komisia, T-215/00, Zb. s. II-181, bod 42, potvrdené uznesením Súdneho dvora z 30. januára 2002, La Conquete/Komisia, C-151/01 P, Zb. s. I-1179, body 42 a nasl.).

74

Okrem toho, čo sa osobitne týka oblasti blízkej tej, ktorú upravuje smernica 67/548, a to oblasti kozmetických výrobkov upravenej smernicou Rady 76/768/EHS z 27. júla 1976 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa kozmetických výrobkov (Ú. v. ES L 262, s. 169; Mim. vyd. 13/003, s. 285), zmenenou a doplnenou predovšetkým smernicou Rady 93/35/EHS zo 14. júna 1993 (Ú. v. ES L 151, s. 32; Mim. vyd. 13/012, s. 75), Súd prvého stupňa rozhodol, že aj keď zásada kontradiktórnosti je základnou zásadou práva Spoločenstva, ktorá sa uplatňuje na každé správne konanie začaté voči určitej osobe spôsobilé dospieť k aktu, ktorý je jej na ujmu, za normálnych okolností neplatí pre postupy, ktoré vedú k prijatiu opatrení všeobecného dosahu (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa zo 16. júla 1998, Bergaderm a Goupil/Komisia, T-199/96, Zb. s. II-2805, bod 58, a citovanú judikatúru). Účasť zainteresovaných tretích osôb na takýchto postupoch je však výslovne stanovená len vo výnimočných prípadoch. Rovnako je to aj v prípadoch antidumpingových konaní, v rámci ktorých musia byť niektoré práva obhajoby uvádzané výslovnými ustanoveniami zaručené s ohľadom na prijatie aktu so všeobecným dosahom (Bergaderm a Goupil/Komisia, už citované, bod 59; uznesenia Molkerei Großbraunshain a Bene Nahrungsmittel/Komisia, už citované v bode 73 vyššie, bod 69, a z 30. januára 2001, La Conquete/Komisia, už citované v bode 73 vyššie, bod 46).

75 Vzhľadom na túto judikatúru je najprv potrebné preskúmať, či smernica 67/548 výslovne poskytuje zainteresovaným subjektom procesné záruky. Následne považuje Súd prvého stupňa za potrebné preskúmať otázku, či si žalobcovia môžu výnimočne v špeciálnom právnom kontexte tejto veci zakladať na implicitných procesných zárukách vyplývajúcich zo všeobecnej zásady práva.

— O existencii výslovných procesných záruk v rámci postupu prispôsobenia smernice 67/548 technickému pokroku

76 Je nevyhnutné skonštatovať, že smernica 67/548 neobsahuje ustanovenie, ktoré by zainteresovaným hospodárskym subjektom nachádzajúcim sa v postavení žalobcov poskytovalo právo začať postup daného prispôsobenia, ani pravidlo, ktoré by Komisii nariaďovalo pred predložením návrhu na zmenu dodržať postup, v rámci ktorého by mali tieto subjekty procesné záruky.

77 Hoci je pravda, že bod 1.7.2 tretí odsek prílohy VI smernice 67/548 stanovuje, že výrobcovia, dovozcovia, alebo distributéri disponujúci novými informáciami môžu predložiť návrh kompetentným orgánom členského štátu s cieľom zmeniť prílohu I, táto možnosť sa týka len vzťahu medzi dotknutým hospodárskym subjektom a členským štátom. Preto v rámci Spoločenstva týmto hospodárskym subjektom nezveruje právo začať postup ani procesnú záruku v ich prospech, akou je právo byť vypočutý (pozri v tomto zmysle uznesenie predsedu Súdu prvého stupňa z 10. februára 2005, *Enviro Tech Europe a Enviro Tech International/Komisia*, T-291/04 R, Zb. s. II-475, bod 68, a pokiaľ ide o podobnú situáciu, uznesenie *Bactria/Komisia*, už citované v bode 72 vyššie, bod 51, potvrdené uznesením Súdneho dvora z 12. decembra 2003, *Bactria/Komisia*, C-258/02 P, Zb. s. I-15105, body 43 a 44).

- 78 Rovnako body 4.1.3, 4.1.4 a 4.1.5 prílohy VI smernice 67/548 ukladajú subjektom, aby úradne oznámili informácie týkajúce sa klasifikácie len členským štátom. Povinnosť, ktorej podlieha Komisia na základe bodu 4.1.5 druhého odseku prílohy VI smernice 67/548, informovať ostatné členské štáty sa týka len prípadného návrhu na klasifikáciu zaslaného členským štátom, ktorému sú adresované takéto informácie, a nie informácií samotných, keďže tie sa poskytnú ostatným členským štátom len na ich výslovnú žiadosť. Navyše sa tieto povinnosti týkajú len mimoriadne nebezpečných látok uvedených v bodoch 4.2.1 až 4.2.3, s výnimkou senzibilizujúcich látok, ako je kolofónia. Napokon článok 14 smernice 67/548, na ktorom si v tomto kontexte zakladajú žalobcovia, zahŕňa povinnosť úradného oznámenia len pre subjekty, ktoré sa nachádzajú v situácii, ktorá nemá nijakú spojitosť so situáciou žalobcov v tejto veci.
- 79 Ani zo znenia, ani z povahy týchto ustanovení nevyplýva, že by tieto povinnosti zahŕňali priznanie istých procesných záruk na úrovni Spoločenstva. Bez toho, aby bolo potrebné preskúmať existenciu prípadných procesných záruk udelených členskými štátmi, je nevyhnutné konštatovať, že vyššie uvádzané povinnosti informovať, hlavne v prípade mimoriadne nebezpečných látok, majú objektívne a v plnom rozsahu za cieľ všeobecný verejný záujem. V skutočnosti ide o realizáciu všeobecných cieľov ochrany zdravia, bezpečnosti a životného prostredia na základe najnovších informácií o nebezpečných látkach prostredníctvom účinného a jednotného zavedenia smernice 67/548. To potvrdzuje cieľ uvedený v bode 4.1.5 prvom odseku prílohy VI smernice 67/548 týkajúci sa riešenia „harmonizovanej klasifikácie v rámci Spoločenstva postupmi stanovenými v článku 28... smernice v čo najkratšom čase“.
- 80 Z toho vyplýva, že tieto ustanovenia nevytvárajú žiadnu procesnú záruku na úrovni Spoločenstva v prospech dotknutých hospodárskych subjektov takým spôsobom, že by túto žalobu činili prípustnou (pozri v tomto zmysle uznesenie z 30. januára 2001, La Conqueste/Komisia, už citované v bode 73 vyššie, body 44 až 49, potvrdené uznesením z 30. januára 2002, La Conqueste/Komisia, už citovaným v bode 73 vyššie, body 42 a nasl.).

- 81 Pre úplnosť je potrebné pripomenúť, že príslušné ustanovenia sa jasne odlišujú od ustanovení systému všeobecných tarifných priorít Spoločenstva, o ktoré išlo vo veci DuPont (rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. septembra 2002, DuPont Teijin Films Luxembourg a i./Komisia, T-113/00, Zb. s. II-3681, body 47 až 55), v takej miere, kde tie stanovujú nepodmienujúcu povinnosť správnych orgánov Spoločenstva konať v dôsledku informácie poskytnutej zo strany subjektu, teda povinnosť, ktorej zodpovedá procesná záruka v jeho prospech, ktorej dodržanie podlieha účinnému súdnemu preskúmaniu. Rovnako nemožno porovnávať situáciu žalobcov so situáciou, ktorá bola základom rozsudkov Pfizer Animal Health/Rada a Alpharma/Rada, už citovaných v bode 72 vyššie, v ktorých Súd prvého stupňa rozhodol, že hoci postup uvedený v článku 24 smernice Rady 70/524/EHS z 23. novembra 1970 o prídavných látkach do krmív (Ú. v. ES L 270, s. 1; Mim. vyd. 03/001, s. 190) nezveril ako taký dotknutým subjektom právo účasti, vznikla predsa len potreba zohľadniť skutočnosť, že žalobca ako navrhovateľ podľa článku 9 G ods. 2 a 4 smernice 70/524 dal sám podnet na začatie postupu upraveného článkom 4 uvádzanej smernice. V skutočnosti toto posledné ustanovenie výslovne predpokladá, že rozhodovací proces bol začatý na žiadosť dotyčného subjektu, a tomuto subjektu okrem iného zveruje, na rozdiel od ustanovení upravujúcich príslušný postup v tejto veci, procesné záruky, akou je právo byť informovaný v priebehu jednotlivých etáp tohto postupu o prípadnej neprimeranosti svojej žiadosti, o odmietnutí alebo dokonca o jednoduchom odročení spracovania žiadosti (rozsudky Pfizer Animal Health/Rada, už citovaný v bode 72 vyššie, body 101 a 102, a Alpharma/Rada, už citovaný v bode 72 vyššie, body 93 a 94).

- 82 S ohľadom na predošlé tvrdenia je potrebné dospieť k záveru, že relevantná právna úprava v tomto prípade nestanovuje procesné záruky v zmysle judikatúry citovanej v bodoch 72 a nasledujúcich vyššie chrániace žalobcov, o ktoré by sa títo žalobcovia mohli opierať pri preukazovaní, že napadnutý akt má voči nim záväzné právne účinky.

— O existencii procesných záruk vyplývajúcich zo základných zásad práva

- 83 Žalobcovia v kontexte svojej argumentácie o správnej a individuálnej povahe príslušného postupu uvádzajú povinnosť Komisie pozorne a nestranne preskúmať všetky náležité skutkové a právne prvky predložené dotknutými subjektmi (ďalej len „povinnosť náležitej starostlivosti“). Podľa žalobcov predstavuje povinnosť náležitej starostlivosti procesnú záruku, ktorá ich chráni v rámci predbežného skúmania prirodzených vlastností látok a ktorej dodržanie zo strany Komisie by malo podliehať preskúmaniu súdom Spoločenstva.
- 84 S ohľadom na to je potrebné predovšetkým zdôrazniť, že účasť zástupcov dotknutého priemyselného sektora predstavuje istotne dôležitý prvok pre stále a účinné prispôbovanie smernice 67/548 z dôvodu rýchleho technického a vedeckého pokroku, ku ktorému v tomto sektore dochádza. S týmto súvisia predovšetkým povinnosti informovať spočívajúce na dotknutých subjektoch (pozri body 76 a nasl. vyššie), ako aj zloženie pracovnej skupiny, ktorá pomáha Komisii v tejto úlohe a v ktorej sú najmä zástupcovia zainteresovaného priemyselného sektora. Záujmy hospodárskych subjektov sú tak náležite zastúpené v rámci postupu prispôbovania smernice 67/548 technickému pokroku (pozri analogicky uznesenie Molkerei Großbraunshain a Bene Nahrungsmittel/Komisia, už citované v bode 73 vyššie, bod 60). Pre úplnosť možno povedať, že efektívnosť tohto zastúpenia je v prejednávacom prípade založená na tom, že pracovná skupina zoberala do úvahy informácie dodané predmetným hospodárskym sektorom, čo potvrdzuje viacero dokumentov v spise.
- 85 Zároveň je isté, že Komisia a pracovná skupina, ktorým sú tieto informácie určené, majú v rámci fázy predbežného skúmania, ktorá predchádza vypracovaniu návrhu na zmenu smernice 67/548, za úlohu starostlivo a nestranne preskúmať všetky náležité súčasti tohto prípadu (pozri analogicky rozsudky Pfizer Animal Health/Rada, už citovaný v bode 72 vyššie, body 171 a 172, a Alpharma/Rada, už citovaný v bode 72 vyššie, body 182 a 183, odvolávajúce sa na rozsudok Technische Universität

München, už citovaný v bode 43 vyššie, bod 14). Okrem toho je potrebné pripomenúť, že v rámci právnych predpisov Spoločenstva týkajúcich sa antibiotík v potravinách pre zvieratá a uplatnenia zásady opatrnosti, ktorá vyžaduje tak vyčerpávajúce vedecké zhodnotenie rizík, ako je to možné na základe vedeckých stanovísk založených na zásadách odbornosti, transparentnosti a nezávislosti, Súd prvého stupňa rozhodol, že povinnosť náležitej starostlivosti predstavuje dôležitú procesnú záruku s cieľom zabezpečiť vedeckú objektivnosť opatrení a zabrániť prijatiu ľubovoľných opatrení (rozsudky Pfizer Animal Health/Rada, už citovaný, bod 172, a Alpharma/Rada, už citovaný, bod 183).

86 Na rozdiel od argumentov žalobcov však ani z tejto judikatúry, ani z judikatúry citovanej v bodoch 72 a nasledujúcich vyššie nevyplýva, že by si zainteresované subjekty mohli zakladať na povinnosti náležitej starostlivosti v rámci postupu, ktorý vedie k schváleniu opatrení všeobecného dosahu, takým istým spôsobom, ako by si mohli zakladať na procesných zárukách v rámci postupu určeného na prijatie správneho aktu individuálneho dosahu. Naopak, Súd prvého stupňa konštatuje, že v kontexte vyššie uvedenej judikatúry, ako aj v kontexte tejto veci predstavuje povinnosť náležitej starostlivosti v podstate objektivnú procesnú záruku vyplývajúcu z celkovej a nepodmienenej povinnosti inštitúcie Spoločenstva týkajúcej sa vypracovania aktu všeobecného dosahu, a nie z výkonu akéhokoľvek individuálneho práva.

87 V rámci postupov, ktoré vedú k prijatiu opatrení všeobecného dosahu, akými sú opatrenia v tejto veci, totiž z charakterizovania povinnosti náležitej starostlivosti ako procesnej záruky nevyplýva, že tá priamo poskytuje subjektom zúčastneným na danom postupe práva a otvára im prístup k súdom Spoločenstva. Tento výklad potvrdzuje skutočnosť, že v rozsudkoch Pfizer Animal Health/Rada a Alpharma/Rada, už citovaných v bode 72 vyššie, nebola prípustnosť žaloby o neplatnosť založená na základe povinnosti náležitej starostlivosti ako procesnej záruky ochraňujúcej žalobcov, ale na iných kritériách vrátane procesných záruk výslovne stanovených príslušnou právnou úpravou, ktoré viedli k tomu, že žalobcovia boli považovaní za individuálne dotknutých napadnutým nariadením (rozsudky Pfizer Animal Health/Rada, už citovaný v bode 72 vyššie, body 90 a nasl., a Alpharma/

Rada, už citovaný v bode 72 vyššie, body 82 a nasl.). Navyše v spomínaných rozsudkoch bola povinnosť náležitej starostlivosti zohľadnená len v rámci skúmania zákonnosti napadnutých aktov (rozsudky Pfizer Animal Health/Rada, už citovaný v bode 72 vyššie, body 171 a nasl., a Alpharma/Rada, už citovaný v bode 72 vyššie, body 182 a nasl.).

- 88 V rámci postupu prispôsobenia smernice 67/548 technickému pokroku predstavuje povinnosť náležitej starostlivosti zásadne základnú a objektívnu formálnu podmienku uloženú vo verejnom záujme právnej úpravy vyhovujúcej vedeckej objektivite založenej na princípoch odbornosti, transparentnosti a nezávislosti (pozri analogicky rozsudok Pfizer Animal Health/Rada, už citovaný v bode 72 vyššie, body 171 a 172; a návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Poiares Maduro vo veci, ktorá viedla k rozsudku Súdneho dvora z 22. februára 2005, Komisia/max.mobil, C-141/02 P, Zb. s. I-1283, body 55 a 56). Z toho vyplýva, že dosah povinnosti náležitej starostlivosti sa jasne líši od povinnosti existujúcej v správnych konaniach určených na prijatie aktov individuálneho charakteru, v rámci ktorých je ochranný charakter povinnosti náležitej starostlivosti voči jednotlivcom judikatúrou uznaný (pozri najmä rozsudok Technische Universität München, už citovaný v bode 43 vyššie, bod 14; rozsudky Súdu prvého stupňa z 18. septembra 1995, Nölle/Rada a Komisia, T-167/94, Zb. s. II-2589, body 73 až 76, a z 9. júla 1999, New Europe Consulting a Brown/Komisia, T-231/97, Zb. s. II-2403, body 37 a nasl.). Mimochodom, aj keď v rámci konania vedúceho k prijatiu opatrení všeobecného dosahu povinnosť náležitej starostlivosti nezakladá individuálne právo schopné prisudzovať jednotlivcom právo domáhať sa zrušenia, nevylučuje to možnosť, aby sa pred súdom Spoločenstva dovoľovali porušenia tejto povinnosti orgánom Spoločenstva, ak sú splnené podmienky prípustnosti žaloby o neplatnosť alebo o náhradu škody (pozri v tejto súvislosti rozsudok Súdu prvého stupňa zo 17. marca 2005, Agraz a i./Komisia, T-285/03, Zb. s. II-1063, body 49 až 54).

- 89 V tejto súvislosti je potrebné zároveň pripomenúť, že podľa judikatúry citovanej v bodoch 73 a 74 vyššie v rámci procesu vypracovania aktov všeobecného dosahu nemajú všeobecné zásady práva Spoločenstva, ako je právo byť vypočutý, a taktiež povinnosť náležitej starostlivosti, rovnaký dosah, ako je ten, ktorý sa uznáva v správnych konaniach určených na prijatie aktu individuálneho dosahu. Z toho vyplýva, že judikatúrou vypracované ochranné zásady v rámci takýchto správnych

konaní nemožno prebrať ako také na postupy, ktoré vedú k prijatiu opatrení všeobecného dosahu, a preto v tomto poslednom prípade by existencia povinnosti náležitej starostlivosti nemohla viesť k poskytnutiu individuálnej procesnej záruky (pozri v tomto zmysle, pokiaľ ide o právo byť vypočutý, rozsudok Pfizer Animal Health/Rada, už citovaný v bode 72 vyššie, bod 487, a citovanú judikatúru). Zároveň z toho vyplýva, že žalobcovia sa mylne opierajú o rozsudok max.mobil/Komisia, už citovaný v bode 43 vyššie, ktorý bol medzičasom zrušený Súdny dvorom v odvolacom konaní (rozsudok Komisia/max.mobil, už citovaný v bode 89 vyššie).

- 90 Z predošlého vyplýva, že argument žalobcov vzťahujúci sa na povinnosť náležitej starostlivosti je nutné zamietnuť.
- 91 Preto s ohľadom na absenciu procesných záruk, či už výslovných, alebo implicitných, ochraňujúcich žalobcov v rámci postupu prispôsobenia smernice 67/548 technickému pokroku nemožno napadnutý akt považovať za akt, ktorý má záväzné právne účinky, a teda za napadnuteľný akt v zmysle článku 230 ES.
- 92 Na základe toho, čo bolo uvedené, je potrebné dospieť k záveru, že napadnutý akt nemá záväzné právne účinky voči žalobcom, a teda nemení ich právne postavenie. Preto nepredstavuje napadnuteľný akt v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES.

O práve žalobcov na účinné súdne preskúmanie

- 93 Napokon je potrebné preskúmať argument žalobcov, podľa ktorého prípustnosť ich žaloby vyplýva zo zásady zákonnosti a práva na účinné súdne preskúmanie, keďže Súd prvého stupňa je jediným súdnym orgánom schopným uznať zákonnosť napadnutého aktu.

94 S ohľadom na to stačí pripomenúť judikatúru, podľa ktorej prípadná absencia opravných prostriedkov, aj keď je dokázaná, nemôže odôvodniť zmenu systému opravných prostriedkov a konaní, ktorý zaviedla Zmluva, súdnym výkladom. V žiadnom prípade neumožňuje podľa tejto judikatúry vyhlásiť za prípustnú žalobu o neplatnosť podanú fyzickou alebo právnickou osobou, ktorá nespĺňa podmienky stanovené článkom 230 štvrtým odsekom ES (rozsudok Súdneho dvora z 1. apríla 2004, Komisia/Jégo-Quére, C-263/02 P, Zb. s. I-3425, bod 36; rozsudok Súdu prvého stupňa z 22. februára 2000, ACAV a i./Rada, T-138/98, Zb. s. II-341, bod 68, a uznesenie z 29. apríla 2002, Bactria/Komisia, už citované v bode 72 vyššie, bod 54).

95 Okrem iného je potrebné skonštatovať, že žalobcovia nedokázali, že hospodársky subjekt nachádzajúci sa v ich situácii by nebol schopný spochybniť platnosť absencie vyradenia kolofónie z radu prostredníctvom žaloby podanej na vnútroštátne súdy proti vnútroštátnym vykonávacím opatreniam, ktoré uskutočnil dotknutý členský štát. Takýto spor by bol pritom schopný viesť k návrhu na začatie prejudiciálneho konania o posúdenie platnosti dotknutej smernice podľa článku 234 ES (pozri v tomto zmysle uznesenie Súdu prvého stupňa z 30. apríla 2003, Villiger Söhne/Rada, T-154/02, Zb. s. II-1921, body 60 a 61). Nedá sa vylúčiť, že by žalobcovia mohli prinajmenšom požadovať prijatie vnútroštátneho opatrenia napadnuteľného pred vnútroštátnym súdom tým, že by napríklad od vnútroštátnych orgánov požadovali odchýlku pri uplatňovaní smernice 67/548, pokiaľ ide o kolofóniu, a všetkých vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré slúžia na jej prebratie. Okrem toho je potrebné zdôrazniť, že žalobcovia sa zjavne do dnešného dňa ani len nepokúsili akýmkoľvek opravným prostriedkom spochybniť aktuálnu klasifikáciu kolofónie ako senzibilizujúcej látky, hoci táto klasifikácia je platná už viac ako desať rokov, keďže k nej došlo po úpravách zavedených smernicami 93/72 a 94/69. Nepreukázali teda absenciu vhodných vnútroštátnych opravných prostriedkov. Je potrebné dodať, že podľa judikatúry Súdneho dvora by ani za predpokladu, že by po konkrétnom preskúmaní vnútroštátnych procesných predpisov mohlo byť dokázané, že tie nepovoľujú jednotlivcovi podať žalobu, ktorá by mu umožnila spochybniť platnosť napadnutého aktu, táto okolnosť nijakým spôsobom nevyvracala predošlé úvahy, pretože takýto režim by v každom konkrétnom prípade vyžadoval, aby súd Spoločenstva preskúmal a vyložil vnútroštátne procesné právo, čo by presahovalo jeho kompetenciu v rámci preskúmania zákonnosti aktov Spoločenstva (rozsudok Súdneho dvora z 25. júla 2002, Unión de Pequeños Agricultores/Rada, C-50/00 P, Zb. s. I-6677, bod 43).

96 Preto je potrebné návrh na neplatnosť napadnutého aktu zamietnuť ako neprípustný.

2. O prípustnosti návrhu na náhradu škody

Tvrdenia účastníkov konania

97 Žalovaná poznamenáva, že návrh na náhradu škody je rovnako neprípustný, keďže je podaný oneskorene. Subsidiárne poznamenáva, že návrh na náhradu škody je zjavne nedôvodný.

98 Vedľajší účastník konania nepredložil pripomienky týkajúce sa prípustnosti návrhu na náhradu škody.

99 Žalobcovia pripomínajú, že na to, aby bola žaloba o náhradu škody prípustná, je potrebné, aby sa dokázala protiprávnosť konania žalovanej, vznik škody a existencia príčinnej súvislosti medzi konaním a ujmom (rozsudok Súdneho dvora z 2. decembra 1971, Zuckerfabrik Schöppenstedt/Rada, 5/71, Zb. s. 975).

100 Po prvé, pokiaľ ide o protiprávnosť konania, v tomto prípade zo žalobných dôvodov týkajúcich sa zrušenia vyplýva, že konanie žalovanej pri prijatí napadnutého aktu vrátane postupu jej zamestnancov počas fázy, ktorá predchádzala tomuto prijatiu, je

protiprávne. Žalobcovia zastávajú predovšetkým názor, že Komisia tým, že nepristúpila k vyradeniu kolofónie, hoci tá by bola „vedecky dokázaná“, tak nie len presiahla svoje právomoci, ale zároveň opomenula starostlivo a nestranne nepreskúmať ich sťažnosť a návrh, čím porušila povinnosť správneho úradného postupu.

- 101 Podľa ustálenej judikatúry na založenie mimozmluvnej zodpovednosti Komisie stačí protiprávne konanie, keďže napadnutý akt nemá „legislatívny“ charakter a keďže Komisia nedisponuje širokou mierou voľnej úvahy. V tomto prípade je napadnutý akt individuálnym opatrením, ktorého adresátmi sú žalobcovia, a nie aktom „legislatívnym“. Dokonca aj keby napadnutý akt mal „legislatívny“ charakter, čo nemá, jeho prijatie Komisiou podľa žalobcov predstavuje dostatočne závažné porušenie vyššieho pravidla práva ochraňujúceho jednotlivcov (rozsudok Zuckerfabrik Schöppenstedt/Rada, už citovaný v bode 99 vyššie, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. apríla 1997, Schröder a i./Komisia, T-390/94, Zb. s. II-501) z dôvodu porušenia Zmluvy a viacerých základných zásad práva Spoločenstva upravujúceho ochranu práv jednotlivcov a ich legitímnych očakávaní. Žalobcovia okrem toho tvrdia, že Komisia nemá širokú mieru voľnej úvahy v rámci rozhodnutí týkajúcich sa zahrnutia látok do prílohy I smernice 67/548, pretože je povinná podľa pravidiel a kritérií stanovených tou istou smernicou pristúpiť ku klasifikácii látok s ohľadom na ich prirodzené vlastnosti.
- 102 Po druhé, pokiaľ ide o ujmu vzniknutú z dôvodu napadnutého aktu, žalobcovia tvrdia, že po protiprávnej klasifikácii kolofónie ich klienti v Európskej únii už nebudú mať v kolofóniu dôveru, budú hľadať náhradné produkty a v niektorých prípadoch postupne prestanú používať produkty, ktoré obsahujú kolofóniu, čo by malo za následok zníženie príslušného predaja, ako aj ich zisky. Okrem toho žalobcovia investovali za posledných desať rokov veľa času, energie a finančných prostriedkov v priebehu postupu klasifikácie a označovania, pričom využili predovšetkým rady právnych a technických expertov na prípravu tejto žaloby. Žalobcovia odhadujú do dnešného dňa finančnú ujmu, ktorá z toho vyplýva, na sumu vyššiu ako 250 000 eur. Žalobcovia subsidiárne požadujú, aby Súd prvého stupňa vyhlásil Spoločenstvo za zodpovedné za hroziace a s istotou očakávané škody,

aj keby ujma nemohla byť ešte s presnosťou vyčíslená (rozsudok Súdneho dvora z 2. júna 1976, Kampffmeyer a i./Komisia a Rada, 56/74 až 60/74, Zb. s. 711, bod 6).

103 Po tretie, pokiaľ ide o príčinnú súvislosť medzi protiprávnosťou napadnutého aktu a vzniknutou ujmom, žalobcovia tvrdia, že zrušenie obchodných vzťahov so svojimi klientmi a skutočnosť, že nahradili kolofóniu za iné produkty, vyplýva priamo z napadnutého aktu. Žalobcovia preto s ohľadom na túto skutočnosť požadujú od Súdu prvého stupňa, aby vyhlásil, že žalovaná je povinná nahradiť ujmu vzniknutú z dôvodu prijatia napadnutého aktu, a nariadil, aby výška náhrady bola určená účastníkmi konania na základe spoločnej dohody, alebo ak by k takejto dohode neprišlo, tak prostredníctvom Súdu prvého stupňa (rozsudok Súdneho dvora zo 14. mája 1975, CNTA/Komisia, 74/74, Zb. s. 533).

104 Pokiaľ ide o námietku žalovanej, podľa ktorej je návrh na náhradu škody premlčaný, žalobcovia tvrdia, že dátumom prijatia napadnutého aktu začína plynúť lehota na podanie takéhoto návrhu, keďže spomínaný akt ukončil správny postup posúdenia kolofónie. Následne by Komisia pravdepodobne zamietla ako predčasný každý návrh predložený pred prijatím napadnutého aktu. Akt bol prijatý 23. augusta 2003 a žalobcovia podali žalobu 29. októbra 2003, to znamená v lehote piatich rokov stanovenej na podanie žaloby o náhradu škody podľa článku 288 druhého odseku ES.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

105 Žalovaná tvrdí, že návrh na náhradu škody je premlčaný, pretože bol podaný oneskorene, a to viac ako desať rokov po klasifikácii kolofónie ako nebezpečnej látky

podľa smerníc 93/72 a 94/69. Žalovaná subsidiárne tvrdí, že spomínaný návrh je zjavne bezpredmetný, odvolávajúc sa na uznesenie Súdu prvého stupňa zo 17. decembra 2003, Krikorian a i./Parlament a i. (T-346/03, Zb. s. II-6037, body 14 a 15).

106 Najprv je potrebné pripomenúť, že podľa článku 46 Štatútu Súdneho dvora sú žaloby proti Spoločenstvu vo veciach mimozmluvnej zodpovednosti premlčané po uplynutí piatich rokov od skutočnosti, ktorá ich založila. Takto stanovená premlčacia lehota nemôže začať plynúť skôr, ako sú splnené všetky podmienky, ktorým povinnosť náhrady škody podlieha. Týmto podmienkami sú protiprávne konanie inštitúcií Spoločenstva, skutočnosť uvádzanej ujmy a existencia príčinnej súvislosti medzi týmto konaním a uvádzanou ujmovou (rozsudok Súdneho dvora z 27. januára 1982, Birra Wührer a i./Rada a Komisia, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80 a 5/81, Zb. s. 85, bod 10; rozsudky Súdu prvého stupňa zo 16. apríla 1997, Hartmann/Rada a Komisia, T-20/94, Zb. s. II-595, bod 107, a z 31. januára 2001, Jansma/Rada a Komisia, T-76/94, Zb. s. II-243, bod 76). Podmienka týkajúca sa existencie určitej ujmy je splnená, keď ujma bezprostredne hrozí a je s dostatočnou istotou predvídateľná, aj keď sa jej výška ešte nedá presne vyčíslíť (rozsudok Súdneho dvora zo 14. januára 1987, Zuckerfabrik Bedburg a i./Rada a Komisia, 281/84, Zb. s. 49, bod 14).

107 V prípade, že zodpovednosť Spoločenstva vyplýva priamo zo všeobecne platného aktu, premlčacia lehota nemôže začať plynúť skôr, ako nastanú škodlivé účinky tohto aktu, a následne predtým, ako dotknutým osobám vznikne určitá ujma (rozsudok Birra Wührer a i./Rada a Komisia, už citovaný v bode 106 vyššie, bod 10; rozsudok Súdu prvého stupňa zo 4. februára 1998, Bühring/Rada, T-246/93, Zb. s. II-171, bod 66, a uznesenie Súdu prvého stupňa zo 17. januára 2001, Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi/CEEA, T-124/99, Zb. s. II-53, bod 23).

108 V tomto prípade žalovaná právom poznamenáva, že klasifikácia kolofónie ako nebezpečnej látky, ktorá je stále platná, vyplýva zo zmeny a doplnenia smernice 67/548 smernicou 94/69, ktorá vstúpila do platnosti 3. januára 1995, pričom

konečný termín na jej prebratie do vnútroštátneho práva členských štátov bol 1. september 1996. Je totiž nevyhnutné konštatovať, že napadnutý akt platnú klasifikáciu už v ničom nezmenil.

109 Z toho vyplýva, že škoda, ktorá vznikla žalovaným, aj ak bola dokázaná, v žiadnom prípade nemohla byť zapríčinená napadnutým aktom, ale vyplýva z vykonania smernice 67/548 a predovšetkým z jej zmeny a doplnenia, pokiaľ ide o klasifikáciu kolofónie. Okrem toho, tak ako to správne podotýka žalovaná, z bodu 99 žaloby, s ktorou súhlasia aj samotní žalobcovia, v podstate vyplýva, že príčinou uvádzanej ujmy je „protiprávna klasifikácia“, teda akt, ktorý uvádza klasifikáciu kolofónie ako nebezpečnej látky. Preto tvrdenie žalobcov, podľa ktorého by bol napadnutý akt „východiskovým bodom žaloby o náhradu škody v miere, v akej ukončuje správny postup posúdenia kolofónie...“ je potrebné zamietnuť. Napokon s ohľadom na posúdenia Súdu prvého stupňa, ktoré sa nachádzajú v bodoch 58 a nasledujúcich vyššie, je toto posledné tvrdenie v každom prípade nedôvodné.

110 Preto je potrebné preskúmať, od ktorého momentu mohli byť splnené podmienky, ktorým povinnosť náhrady škody v tomto prípade podlieha.

111 V tejto súvislosti Súd prvého stupňa konštatuje, že žalobcovia aj po tom, ako žalovaná vzniesla námietku premlčania, neboli schopní predložiť konkrétne skutočnosti, ktoré by mohli preukázať dátum alebo obdobie, počas ktorého boli splnené všetky podmienky, ktorým podlieha povinnosť náhrady uvádzanej ujmy. Obmedzili sa na nejasné a bez detailov opísané tvrdenie, že ich európski klienti stratili po „protiprávnej klasifikácii“ v kolofóniu dôveru, našli si náhradné produkty a čiastočne postupom času produkty obsahujúce kolofóniu prestali používať, čím sa im takto znížil ich podiel na trhu, ako aj ich zisky. Rovnako žalobcovia nespresnili buď jednorazový, alebo postupný charakter údajne utrpenej ujmy. Nezávisle od toho,

či sú tieto skutočnosti ako také dostatočné ako dôkaz existencie ujmy a existencie príčinnej súvislosti s údajne protiprávnym konaním, nie je možné z týchto domnienok vyvodiť ani presný dátum, ku ktorému — ani dokonca obdobie, počas ktorého — by takáto škodová situácia mohla spochybňovanou klasifikáciou vzniknúť.

112 S ohľadom na predchádzajúce tvrdenia zastáva Súd prvého stupňa názor, že žalovaná správne podotýka, že ku vzniku uvedenej ujmy, za predpokladu, že ujma bola skutočne zapríčinená klasifikáciou kolofónie, a teda podmienky uvádzané v článku 288 druhom odseku ES boli splnené, muselo nevyhnutne dôjsť bezprostredne po vstupe smernice 94/69 do platnosti alebo najneskôr po prebratí smernice 94/69 členskými štátmi, pre ktoré bol konečný dátum stanovený na 1. septembra 1996. S ohľadom na vlastné tvrdenia žalobcov, podľa ktorých je klasifikácia kolofónie ako nebezpečnej látky príčinou uvádzanej ujmy, je totiž vysoko nepravdepodobné, že tá mala alebo pri najmenšom začala mať údajné škodlivé účinky len na konci 90. rokov alebo neskôr.

113 V každom prípade s ohľadom na detailne opísané spochybnenie žalovanou v bodoch 51 a 53 jej námietky neprípustnosti v tejto veci pripadalo na žalobcov, ktorých tvrdenia nachádzajúce sa v ich žalobe sú len značne nejasné, predložiť dodatočné skutočnosti týkajúce sa dátumu alebo presného obdobia týkajúceho sa genézy údajných škodlivých účinkov, ako aj prípadne trvalého charakteru uvádzanej ujmy. A to o to viac, že žalobcovia, podľa ich vlastného priznania, mali vedomosti o škodlivých účinkoch klasifikácie kolofónie na ich hospodársku činnosť v 90. rokoch, v období, počas ktorého začali vyvíjať úsilie na to, aby dosiahli jej vyradenie prostredníctvom kompetentných orgánov Spoločenstva.

114 Z dôvodu nedostatku podrobnejších informácií, ktoré by poskytli žalobcovia v tejto veci v odpovedi na námietku neprípustnosti, Súd prvého stupňa musí vychádzať na

účely rozhodnutia o tejto námietke minimálne z konečného dátumu stanoveného na prebratie smernice 94/69 do vnútroštátneho práva, to znamená dátumu, ku ktorému stále platná klasifikácia kolofónie nepochybné vyvolala účinky v právnom systéme členských štátov.

- 115 Z toho vyplýva, že na základe článku 46 Štatútu Súdneho dvora premlčacia lehota piatich rokov na podanie žaloby o náhradu škody začala plynúť najneskôr 1. septembra 1996, ak bola ujma uvádzaná žalobcami jednorazovou ujmou. Za tohto predpokladu, keď chýba úkon, ktorý by prerušil plynutie premlčacej lehoty pred podaním žaloby 29. októbra 2003, je žaloba o určení mimozmluvnej zodpovednosti Spoločenstva podaná žalobcami premlčaná, a preto je návrh na náhradu škody neprípustný.
- 116 I keď žalobcovia nepredložili v tomto smere osobitné tvrdenia, Súd prvého stupňa zastáva názor, že ujma nimi uvádzaná nie je nevyhnutne jednorazová, ale že môže vznikáť postupne. V takomto prípade sa premlčanie uvádzané v článku 46 Štatútu Súdneho dvora uplatní v závislosti od dátumu úkonu prerušujúceho plynutie premlčacej lehoty na obdobie viac ako päť rokov od tohto dátumu bez ovplyvnenia prípadných práv vzniknutých v priebehu neskorších období [pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. apríla 2005, Holcim (Deutschland)/Komisia, T-28/03, Zb. s. II-1357, bod 70, a citovanú judikatúru]. S ohľadom na to určuje článok 46 Štatútu Súdneho dvora ako úkon prerušujúci premlčanie buď návrh na začatie konania podaný na Súdny dvor, alebo predbežné uplatnenie nároku, ktoré môže oprávnená osoba adresovať príslušnému orgánu.
- 117 Zo spisu však vyplýva, že žalobcovia neadresovali, ako to vyžaduje článok 46 druhá veta Štatútu Súdneho dvora, predbežné uplatnenie nároku Komisii na získanie ich náhrady škody. Takto môže za úkon prerušujúci premlčanie v zmysle článku 46 Štatútu Súdneho dvora byť považovaná jedine žaloba podaná v tejto veci 29. októbra 2003.

- 118 S ohľadom na predchádzajúce tvrdenia musí byť tento návrh v prípade postupne vznikajúcej ujmy odmietnutý ako neprípustný, pretože sa týka ujmy údajne vzniknutej v období viac ako päť rokov pred dátumom uvádzaným vyššie, to znamená pred 29. októbrom 1998.
- 119 Okrem toho v rozsahu, v ktorom nie je návrh na náhradu škody premlčaný v prípade prípadnej postupne vznikajúcej škody, zastáva Súd prvého stupňa, ktorý môže kedykoľvek na základe článku 113 rokovacieho poriadku bez návrhu preskúmať prekážku konania z dôvodu verejného záujmu, názor, že návrh na náhradu škody je okrem iného neprípustný z dôvodu nedodržania požiadaviek uvedených v článku 44 ods. 1 písm. c) toho istého poriadku.
- 120 Na základe tohto ustanovenia totiž musí každá žaloba obsahovať uvedenie predmetu sporu a zhrnutie uvádzaných žalobných dôvodov. Toto uvedenie musí byť dostatočne jasné a presné, aby umožnilo žalovanému pripraviť svoju obhajobu a Súdu prvého stupňa rozhodnúť, prípadne bez ďalších podporných informácií, o žalobe. Na zaručenie právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti, aby bola žaloba prípustná, je potrebné, aby základné skutkové a právne okolnosti, na ktorých sa táto žaloba zakladá, vyplývali minimálne stručne, ale súvislo a pochopiteľne, zo znenia žaloby samotnej. Pokiaľ ide konkrétne o žalobu usilujúcu sa o náhradu škôd údajne zapríčinených inštitúciami Spoločenstva, musí takáto žaloba obsahovať skutočnosti, ktoré umožňujú identifikáciu konania, ktoré žalobca tejto inštitúcii vytýka, dôvody, pre ktoré si myslí, že medzi konaním a ujmou, o ktorej sa domnieva, že ju utrpel, existuje príčinná súvislosť, ako aj charakter a rozsah tejto ujmy (rozsudky Súdu prvého stupňa z 10. februára 2004, Calberson GE/Komisia, T-215/01, T-220/01 a T-221/01, Zb. s. II-587, bod 176; z 3. februára 2005, Chiquita Brands a i./Komisia, T-19/01, Zb. s. II-315, body 64 a nasl.).
- 121 Je však nevyhnutné konštatovať, že žaloba v tejto veci nevyhovuje týmto podmienkam, pretože jasne a jednoznačne, súvislo a pochopiteľne neidentifikuje

skutočnosti vytvárajúce uvedenú ujmu na jednej strane, ako aj príčinnú súvislosť medzi údajným protiprávnym konaním a touto ujmovou na strane druhej.

- 122 Pokiaľ ide o pôvod vzniku ujmy, tvrdenia žalobcov sú natoľko nejasné, že neumožňujú Súdu prvého stupňa vo veci rozhodnúť. Z konštatovaní uvedených v bodoch 108 až 113 vyššie vyplýva, že sa zdá nemožné s dostatočnou presnosťou stanoviť príčinu, začiatok, a teda aj prípadné trvanie vzniknutej ujmy. Okrem toho žalobcovia nepredložili konkrétne skutočnosti umožňujúce pochopiť, v čom bola finančná ujma odhadnutá na minimálne 250 000 eur, ktorú utrpeli z dôvodu ich úsilia vyvíjaného na to, aby získali vyradenie kolofónie z radu nebezpečných látok, ako aj uvádzaná ujma vyplývajúca z údajného zániku obchodných vzťahov so svojimi klientmi, zapríčinená protiprávnym konaním, ktorého sa najmä dovolávajú, alebo napadnutým aktom ako takým.
- 123 Navyše je vhodné zdôrazniť, že odôvodnenie žalobcov týkajúce sa príčinnej súvislosti si odporuje: na jednej strane zásadne tvrdia, že ujma vyplýva z napadnutého aktu ako takého, na strane druhej a v protirečení s prvým tvrdením tvrdia, že minimálne implicitne je pôvodom ich ujmy „protiprávna klasifikácia“. Žalobcovia však dospievajú v bode 102 žaloby k záveru, že „pokiaľ ide o príčinnú súvislosť medzi protiprávnosťou napadnutého [aktu]... a vzniknutou ujmovou..., je zjavné, že strata obchodných vzťahov s [ich] klientmi a nahradenie kolofónia za inými produktmi zo strany klientov vyplýva priamo zo záporného rozhodnutia Komisie týkajúceho sa vyradenia kolofónie z prílohy I smernice 67/548“.
- 124 Z toho vyplýva, že žaloba nevyhovuje, pokiaľ ide o identifikáciu udávanej ujmy, ako aj príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním a touto ujmovou, podmienkam stanoveným v článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku. Napokon za predpokladu, že by bol nápravný postup prístupný, z predchádzajúceho vyplýva, že by bol zjavne nedôvodný.

125 Preto je potrebné tento návrh na náhradu škody odmietnuť ako neprípustný.

3. O prípustnosti námietky nezákonnosti vznesenej na základe článku 241 ES

Tvrdenia účastníkov konania

126 Žalovaná zároveň popiera prípustnosť námietky nezákonnosti vznesenej žalobcami proti smerniciam 93/72 a 94/69.

127 Vedľajší účastník konania nepredložil pripomienky týkajúce sa prípustnosti námietky nezákonnosti.

128 Žalobcovia subsidiárne od Súdu prvého stupňa požadujú, aby v prípade, že návrh na zrušenie je neprípustný, na základe článku 241 ES vyhlásil zápis kolofónie do prílohy I smernice 67/548 voči nim za neplatný.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

129 Pokiaľ ide o prípustnosť námietky nezákonnosti, bude postačovať odvolať sa na ustálenú judikatúru, podľa ktorej možnosť daná článkom 241 ES namietat neplatnosť všeobecne platného aktu za predpokladu, že predstavuje právny základ napadnutého aktu, nie je autonómnym právom a vykonaná môže byť len incidenčne. Následne

v prípade absencie základného práva na žalobu vzťahujúcej sa v tomto prípade na neprípustnosť návrhu na zrušenie, ako aj na návrh na náhradu škody, nie je možné odvolať sa na článok 241 ES (rozsudky Súdneho dvora zo 16. júla 1981, Albini/Rada a Komisia, 33/80, Zb. s. 2141, bod 17, a z 11. júla 1985, Salerno a i./Komisia a Rada, 87/77, 130/77, 22/83, 9/84 a 10/84, Zb. s. 2523, bod 36; rozsudok Súdu prvého stupňa z 22. októbra 1996, CSF a CSME/Komisia, T-154/94, Zb. s. II-1377, bod 16, a uznesenie Súdu prvého stupňa z 19. septembra 2001, Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa a i./Rada, T-54/00 a T-73/00, Zb. s. II-2691, bod 82).

- ¹³⁰ Z toho vyplýva, že námietka nezákonnosti vznesená v zmysle článku 241 ES musí byť odmietnutá ako neprípustná bez toho, aby bolo potrebné preskúmať, či napadnutý akt súvisí so smernicami 93/72 a 94/69.

O trovách

- ¹³¹ Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobcovia nemali vo veci úspech, je opodstatnené zaviazat' ich na náhradu trov konania v súlade s návrhom Komisie.

Podľa článku 87 ods. 4 prvého pododseku toho istého rokovacieho poriadku členské štáty, ktoré vstúpili do konania, znášajú svoje vlastné trovy konania. Preto je opodstatnené rozhodnúť, že Fínska republika ako vedľajší účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (tretia komora)

nariadil:

- 1. Žaloba sa odmieta ako neprípustná.**
- 2. Žalobcovia znášajú svoje vlastné trovy konania, ako aj trovy konania, ktoré vznikli žalovanej.**
- 3. Vedľajší účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania.**

V Luxemburgu 14. decembra 2005

Tajomník

E. Coulon

Predseda komory

M. Jaeger

Obsah

Právny rámec	II - 5847
1. Relevantné ustanovenia Zmluvy o ES	II - 5847
2. Zaradenie ako nebezpečnej látky	II - 5848
3. Prispôsobenie smernice 67/548 technickému pokroku	II - 5853
Skutkový stav a konanie	II - 5856
Právny stav	II - 5860
1. O prípustnosti návrhu na zrušenie napadnutého aktu	II - 5860
Tvrdenia účastníkov konania	II - 5860
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 5865
Úvodné pripomienky	II - 5865
O právnej povahe napadnutého aktu	II - 5867
— Úvodné pripomienky	II - 5867
— O domnelom správnom a individuálnom charaktere skúmania prirodzených vlastností látok	II - 5868
— O domnelom správnom a definitívnom charaktere zamietnutia Komisie a o prebratí judikatúry týkajúcej sa odmietnutia alebo odloženia sťažností v oblasti hospodárskej súťaže	II - 5870
O existencii procesných záruk poskytnutých jednotlivcom v rámci postupu prispôsobenia smernice 67/548 technickému pokroku	II - 5873
— Úvodné pripomienky	II - 5873
	II - 5895

— O existencii výslovných procesných záruk v rámci postupu prispôsobenia smernice 67/548 technickému pokroku	II - 5875
— O existencii procesných záruk vyplývajúcich zo základných zásad práva	II - 5878
O práve žalobcov na účinné súdne preskúmanie	II - 5881
2. O prípustnosti návrhu na náhradu škody	II - 5883
Tvrdenia účastníkov konania	II - 5883
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 5885
3. O prípustnosti námietky nezákonnosti vznesenej na základe článku 241 ES ...	II - 5892
Tvrdenia účastníkov konania	II - 5892
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 5892
O trovách	II - 5893